

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 31, ÅRGÅNG 8

HÖSTEN 2019 (70 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt trettioförsta nummer. Detta publiceras måndagen den 23 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, julnumret, skall utkomma söndagen den 22 december, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta höstnummer fortsätter vi den följetong som inleddes i förra julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. Nu inleds bokens andra del med sina tre första kapitel, omfattande de åtta första reglerna. Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vår spanske vän och broder José Antonio Rodríguez har fortsatt att översätta uppsatser dels i serien *Ljusteknikens grunder*, dels i serien *Lärjungens väg* för publicering på denna hemsida, i dess spanska avdelning, nämligen i den förstnämnda serien delarna fyra, fem och sex och i den sistnämnda serien delarna ett, två, tre och fyra. De spanska titlarna på serierna är *Fundamentos de la tecnología de la luz* respektive *El camino del discípulo*.

Vår kära Irmeli fortsätter med sin finska översättning av Laurencys *Människans väg*, vars finska titel är *Ihmisen tie*. Nyligen fullbordade är avdelningarna *Manifestaaliminä* (*Manifestal-jaget*) och *Planeettahierarkia* (*Planethierarkien*). Dessa texter är publicerade på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida, i dennas finska avdelning.

Undervisning i esoterisk astrologi

Vår spanske översättare José Antonio Rodríguez är för våra läsare känd även för sina kunskaper i esoterisk astrologi. I sommarnumret 2017 publicerade vi ju hans uppsats *Hjälpkonstellationerna*. José har flera gånger besökt vårt land och gör det även i höst, denna gång för att undervisa oss i esoterisk astrologi. Den första, allmänt inledande kursen håller han lördagen den 12 och söndagen den 13 oktober. Den andra, fördjupande kursen håller han lördagen den 26 och söndagen den 27 oktober. Båda kurserna hålls i Uppsala. Undervisningsspråket är engelska. Red. lämnar på begäran närmare information och tar upp anmälningar.

LJUS PÅ VÄGEN

DEL II

KAPITEL 1

DEN INLEDANDE KOMMENTAREN

C.W.L. – Andra delen av *Ljus på vägen* förutsätter att den studerande redan genomgått första initiationen. Den leder människan på hennes vandring av den väg som bär ända fram till adeptens stadium. Men en andra och högre tolkning av den börjar bortom även detta och ger vägledning åt den, som redan blivit adept, till hans nästa stadium. Swāmī T. Subba Row, som visste åtskilligt om dessa ting, sade mig en gång att det egentligen finns sju innebörder hos denna bok – sju sätt att tolka den – tydligen en tolkning för varje stadium. Han sade även att den högsta tolkningen vägleder individen ända fram till mahāchohanens initiation. Detta är naturligtvis ting, som ligger fullständigt bortom vår tankes räckvidd. Vi kan omöjligen förstå vad undervisningen innebär, när den är avsedd för ett dylikt högt stadium, varför det är oss gagnslöst att ens söka en motsvarande tolkning. Möjligen kan vi göra oss någon föreställning om en dubbel innebörd, men allt därutöver är säkerligen utom vårt räckhåll.

I det vi redan studerat har vi uppmanats att avlägga det lägre jaget – personligheten. I den högre tolkningen skulle detta innebära att avlägga det individuella jaget. Liksom den första delen i sin lägsta tolkning var avsedd att leda till det högre och det lägre jagets förening, så avser den i sin andra tolkning det högre jagets förening med monaden. Det som är första delens andra tolkning måste vara andra delens första tolkning, eftersom den följer efter den första. Det skulle göra oss gott att komma detta ihåg. Då kan vi här och där kanske fånga en glimt av det som måste vara innebörden av den följande, ännu högre tolkningen.

Ur den tystnad som är frid skall en genljudande röst höras. Och denna röst skall säga: Det är icke gott. Du har skördat, nu måste du så. Och emedan du vet att denna röst är själva tystnaden, skall du lyda.

Du som nu är en lärjunge, som kan stå, kan höra, kan se, kan tala, som har övervunnit begäret och nått självkänedom, som har sett sin själ i dess blomning och igenkänt den och hört tystnadens röst – gå till lärandets sal och läs vad som där står skrivet för dig.

Detta är den andra delens inledning, skriven av den venetianske mästaren. Först borde man kanske hänvisa till dessa inledande ord: ”Ur den tystnad som är frid skall en genljudande röst höras. Och emedan du vet att denna röst är själva tystnaden, skall du lyda.” Det har bland teosofier förekommit mycken spekulation om vad som exakt menas med uttrycket ”tystnadens röst”, men det är nu allmänt insett att det inte alltid betyder ett och detsamma. Tystnaden är alltid det som ligger alldeles ovanför den punkt människan har nått, och tystnadens röst är den röst som kommer ner till henne ovanifrån, det inre jagets röst, såsom vi redan sett. (Del I, kapitel 3.)

I alla fall är denna röst, som talar ovanifrån, den som måste åtyldas när den höres, och till den nyligen initierade (om vi fattar den i den lägre tolkningen) eller till den som nått adeptskapet (om vi beaktar den högre tolkningen) säger denna röst att han visst får vila i åtnjutandet av denna underbara frid, men att det är bäst att inte vila alltför länge. I tystnaden har människan stannat i förundran över det härliga i allt hon fått genom initiationen. Hon vilar för en stund i begrundan, hon ägnar en liten tid åt att studera allt i det nya ljus som kommit henne till del. Hon återkallas nu av rösten, som säger henne att hon skördat och att hon nu måste så igen. Eftersom människan nått detta stadium och vunnit allt vad detta innebär i kunskap och

visshet och frid, måste hon söka förmedla dessa gåvor till andra. Hon får inte låta nöja sig med att själv ha erhållit dem.

Chohanen påminner sedan den studerande om dennes kvalifikationer: ”Du är nu en lärjunge, som kan stå, kan höra, kan se, kan tala.” Och mästarens förklaring är att kunna stå är att ha tillit. Nu har människan denna tillit, eftersom hon vet. Vid första initiationen fick lärjungen en bestämd kontakt med buddhivärlden. Han har i samband därmed erfårit något, icke nödvändigtvis något särskilt långvarigt, men det har varit bestämt, så att han själv vet att en dylik verklighet finns och att livet är ett.

Sedan följer en lång anmärkning av mästaren Hilarion, och vi kan av denna anmärkning genast se att han behandlar hela ämnet mycket annorlunda i denna andra del. Tidigare gav han oss vad vi skulle kunna kalla en allmän kommentar till det sagda. Här däremot förklarar han praktiskt taget varje ord i texten, så att han tydligen betraktar denna såsom mycket svårare att förstå, såsom krävande förklaring i stället för blott kommentar.

Han börjar med att säga:

Att kunna stå är att ha tillit; att kunna höra är att ha öppnat själens dörrar.

Uttrycket ”själens dörrar” påminner om pälispråkets beteckning på första kvalifikationen på provlärjungaskapets väg. Denna kvalifikation är förmågan att skilja mellan det verkliga och det överkliga och heter på päli *manodvārāvajjana*, vilket betyder ”öppnandet av intellektets dörrar”. Människans intellekt öppnas därmed för skillnaden mellan sådant som är värt att följa och sådant som icke är det, och därför säger man att hennes intellekt har öppnat sina dörrar för att mottaga sanningen. Vid initiationen måste hon öppna fler dörrar, själens dörrar, med andra ord måste hon förvärva buddhivedvetenhet. Då som först är människan en själ och betraktar tingen ur själens synvinkel. På detta stadium råder avskildhet, beroende på materien, varför hon även i kausalkroppen alltså är fjärran från tillvarons verkliga mening såsom själen ser denna. Men när människan förverkligat buddhivedvetenheten, dras hon in i ett tillstånd, som inte bara till graden utan även till arten skiljer sig från det som tidigare varit. Därför anses detta vara av så stor vikt. Därför får det även ingå i första initiationen, ehuru det är oss alldeles obetaget att uppnå denna medvetenhet utom och före initiationen.

Att kunna se är att ha nått insikt.

Det är visserligen så att den invigde ser direkt avsevärt mer av den fysiska världen än den vanliga människan gör, men det är även så att han av vad han ser kan sluta sig till väldigt mycket mer än vad som kan lätt omtalas eller rätt förstås. Tänkande människor har länge undrat och dryftat huruvida Gud finns eller ej. Ingen skolad klärvoajant tvistar om den saken, emedan han vet. Jag menar inte att han ser Gud. ”Ingen människa har någonsin sett Gud”, säger den kristna Bibeln. (Joh. 1, 18.) Detta är inte alldeles sant, om Sollogos avses, men även i den meningen gäller det för de flesta av dem som studerar esoterik. Men fastän de flesta människor aldrig sett elektriciteten, har de mängder av bevis för dess existens. Vår belysning kommer av den och våra spårvagnar drivs av den; detta och mycket annat bevisar för oss att en dylik kraft finns, ehuru vi aldrig sett den. På samma sätt förhåller det sig med klärvoajanten, som aldrig sett Solgudomen men likväl sett tillräckligt av Hans verk för såsom bevis för Hans nödvändiga existens. Detta är vår hållning med avseende på många teosofiska läror om högre ting. Vi har inte alltid direkt kunskap, men vi ser resultaten.

Ingen under adeptens ställning kan se monaden, men arhaten kan veta att den finns. I den nirvāṇiska världen, som är närmast lägre än monadens värld, ser vi en trefaldig manifestation, som vi kallar den trefaldiga anden. (Del I, kapitel 9 och 10.) De strålar, som utgör denna trefaldiga manifestation, sammanfaller uppenbart, när de stiger till den högsta punkten. Vi kan se att de måste bli ett, även om den faktiska enheten ligger utom vårt synhåll. De fenomen, vi kan se rörande dessa, anger att de kan vara blott tre sidor av ett enda väsen eller stort ljus. Ehuru vi egentligen icke vet genom eget seende att monaden finns, antar vi att den finns med

stöd av sådant vi till det yttersta kan lita på – våra mästars vittnesbörd. Också de fenomen, vi kan iakttaga i den högsta värld vi kan nå, förutsätter att en dylik verklighet måste existera.

Dessa stora har talat med oss om vissa ting, som alltjämt ligger utom vårt räckhåll, men varje gång vi tagit ytterligare ett steg, har vi kunnat inse fler av dessa ting, de talat med oss om. Detta har hänt oss gång på gång. Jag påstår inte att man kommer att se Logos, när man når det stadium texten åsyftar, men däremot säger jag att man kommer att få se sådana bevis på Hans existens att det blir omöjligt att betvivla den. När man ser detta och även hur evolutionens lag verkar, vinner man absolut visshet om att allt är gott.

En smula av det högre seendet medför vissheten om att allt är gott, och det är sannerligen något mycket stort. Innan man når detta, vet man nog knappast vad det är – den absoluta vissheten om att i det långa loppet inget kan gå på tok, att hur mörkt det än ser ut, är det bara ett sken och att molnen snart nog skingras för att det oförgängliga solskenet, som funnits där hela tiden, återigen skall bryta fram.

Med någon övning är det nog inte så svårt att tänka sig att allt går väl för en själv. Men medan vi lever vårt liv, får vi möta allsköns besvär och svårigheter. Den teosofiskt sinnade människan inser snart att det även i sådant, som inte gäller esoteriska ting, inte handlar så mycket om vad som händer henne som hennes egen inställning till händelserna – att hon kan göra sig själv mycket lycklig i omständigheter, som skulle göra andra mycket olyckliga. Sant är också det omvända: en människa kan göra sig olycklig i omständigheter, som skulle göra de flesta andra lyckliga. Det kanske alltså inte är så svårt att komma till den standpunkt att allt verkar för det goda vad en själv beträffar. Men det är mycket svårare att anse det om dem vi älskar, ty vi ser dem råka i svårigheter, begå misstag och lida på olika sätt. Det är mycket svårare tro att allt sköts rätt i deras fall, ty man har naturligt en skyddande instinkt; man vill se dem utom räckhåll för karmas slag.

Man säger att kärleken är blind. Den kanske gör oss en smula blind på det sättet. Min egen erfarenhet är dock den motsatta – att stark tillgivenhet gör människan särskilt skarpsynt för något fel, så att hon kan hjälpa till att undanröja det. Talesättet uppfattas som om det innebure att människan inte ser felet hos den hon älskar. Vare därmed hur som helst, när verklighets-sinnet en gång förvärvats, är en av de stora fördelar man vinner därav att man då är alldeles viss, ifråga om både en själv och dem man älskar, att allt verkar till det bästa och att slutresultatet i varje fall blir det bästa som kunde erhållas. Det är en viktig källa till frid att äga denna visshet.

Att kunna tala är att ha vunnit förmågan att hjälpa andra.

Det är betydelsefullt att mästaren väljer att tala om det sätt, varpå vi lättast kan hjälpa andra. Detta gäller de flesta av oss. Vi kan i fysiska världen göra det ena eller det andra, som är andra till hjälp, men kanske den största hjälp, vi som teosofier kan ge, är den i tal eller i skrift, som ju är ett sätt att förmedla talet. Vi kan lägga fram för dem vad vi vet. Mycket få av oss äger direkt kunskap om dessa ting, men vi har en viss inre övertygelse som vi egentligen inte kan motivera, även om vi pressades steg för steg tillbaka till de yttersta grunderna. Vad som ger en sådan oerhört kraft åt det dr Besant säger är att människor när hon talar känner att hon talar om sådant hon vet. Hon äger därtill den underbaraste vältalighet. En dylik är inget man kan vänta sig att förvärva på kort tid, ty vältaligheten är inte en gåva. Den är en förmåga, som vunnits med hårt arbete genom många liv. Hon har i många liv riktat mycket av sin intellektuella kraft på talet. Resultatet av en dylik övning är att hon kan göra det väl. Jag minns att någon berömde henne för hennes underbara vältalighet. Hon svarade: ”Ja, jag har talat inför folk i tolv tusen år. Jag borde nog kunna något av det vid det här laget.” Det är just denna övning, som givit henne en sådan anmärkningsvärd förmåga, och det är bara med en likmätig mängd arbete vi kan hoppas förvärva den. Emellertid kan vi var och en, även utan en dylik härlig vältalighet, tala om sådant vi vet, och vår övertygelse skall då ge även andra tillförsikt.

Det är blott i den mån vi själva känner oss vissa och säkra, som vi kan förmedla vår övertygelse till andra och vara dem till verklig hjälp. För den skull ensam är det därför mödan värt att söka nå denna övertygelse. Vi bör studera mera och fullare och inte låta nöja oss med bara en ytlig uppfattning av teosofiska ideer. Vi behöver leva oss in i dessa. Jag vet att det finns sådana, som varit medlemmar av Teosofiska samfundet i tjugo år och inte vet mer nu än den dag de inträdde. Men jag vet att det också finns många av de äldre medlemmarna, som gradvis levat sig in i lärorna, så att dessa blivit så att säga en del av dem själva, och de kan tala med visshet och sannerligen känna en visshet, som de nyare studerande inte så lätt förvärvat, hur entusiastiska dessa än må vara. Detta förblir lika sant nu som det var i gamla tider: ”Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är från Gud.” Det enda sättet att nå visshet, innan man kan se allt själv, är att leva som om det vore sant. Medan människan gör detta, kommer bevis för sanningen att efterhand samla sig runt henne, och även om vart och ett av dessa må synas obetydligt i sig, utgör de tillsammans ett vittnesbörd, som hon inte kan betvivla eller förneka.

Att ha övervunnit begäret är att ha lärt sig att bruka och styra jaget. Att ha nått självkänedom är att ha dragit sig tillbaka till den inre fästning, där den personliga människan kan betraktas med oväld.

Den inre fästningen är naturligtvis i detta fall det högre jaget. Det finns ett ytterligare stadium, där den inre fästningen är monaden, med vilken det högre jaget måste förenas. Jag har redan förklarat hur det högre jaget för ner en del av sig själv i personligheten. Låt oss ha detta klart för oss. Monaden för ner en stråle av sig själv – detta är den närmaste liknelse vi kan finna – i den nirvåniska världen, den värld som är närmast lägre än dess egen. Denna stråle delas i tre och blir därmed den trefaldiga ätma eller trefaldiga anden, och dennas tre aspekter stiger ner och manifesterar sig i de lägre världarna, så att den framträder såsom ätma–buddhi–manas, vilka tillsammans utgör det högre jaget. Detta högre jag är bara en del-manifestation av monaden, ett litet brottstycke av den, så att säga, men uppför sig likväl som om det vore ett alldeles eget väsen, liksom den vanliga människan tänker på sig själv som ett eget väsen och är benägen att tänka på själen som något som obestämt svävar över henne liksom en ballong i ett snöre.

Alla teosofier, som ännu inte läst professor Myers bok *Human Personality*, borde nog göra det, ty den är en synnerligen beaktansvärd framställning om förhållandet mellan det högre och det lägre. Den är särskilt intressant för våra medlemmar, eftersom författaren började som skeptiker men till sist tvangs medge förekomsten av spöken och faktiskt allt som nödvändigtvis följer därav. Jag har ofta träffat honom. Han umgicks mycket med madame Blavatsky. Han tog starka intryck av vad hon sade honom men blev aldrig helt nöjd. Han sökte alltid något bestämt enligt sitt intellektuella synsätt, och det kan man så gott som aldrig få. Det är hur som helst oerhört svårt att ge något dylikt vad gäller något i högre världar. Man kan inte alls uttrycka funktioner, förmågor eller tillstånd i högre världar i ord som avser lägre. Det är lika omöjligt som att ange en kubs volym i ytmått. Skillnaden är av exakt samma slag.

Professor Myers sökte uttryck för högre världar i ord som avser de lägre. Vi kan närma oss, vi kan sikta på det och försöka stimulera våra läsares och åhörars intuition, men vi kan inte yttra det med dessa ord – inte därför att vi är tillsagda att vi inte får, utan därför att det inte går att göra. Människor måste utveckla de högre förmågorna för att kunna se i de högre världarna. Vi må säga dem allt vi kan om emotionalvärlden. När de sedan når denna emotionalvärld i full medvetenhet, skall de säga: ”Jag hade inte fått veta ens hälften av detta.” Så är det, eftersom det inte går att uttrycka i ord. Dessa högre ting kan man inte veta här nere, men att veta dem åtminstone till dels är redan det en stor tröst och fördel. Vi kanske inte fullt förstår, men vi vet tillräckligt för att vara vissa om att det inte finns någon grund till fruktan och tvivel, och åtminstone detta är ett stort och härligt gagn vi har av det teosofiska studiet.

Att ha sett din själ i sin blomning är att ha fått en flyktig glimt i dig själv av den förvandling som en gång skall göra dig till mer än människa.

När en människa når buddhivedvetenheten, får hon denna vidare insikt, som är mer än insikt, eftersom den även är känsla. Och det är så underbart, så fullständigt nytt i människans erfarenhet, att mästaren här syftar på det om och om igen på olika sätt, nalkas det ur olika synvinklar. Att få första glimten av det som skall göra dig till mer än människa är att få första kontakten med enheten med Logos, det vill säga med solsystemets Gud. Men det måste ihågkommas att människan vid initiationen inte når full buddhivedvetenhet och inte heller alls utvecklar ett buddhihölje.

Lärjungen har redan övat sig i att utveckla buddhivedvetenheten, så att han vanligen haft upplevelser av detta slag. Men om han inte haft det, får han nu sin första erfarenhet, och denna hänger omedelbart samman med den frigörelse från bojorna han nu påbörjat. De tre första han måste låta falla är vanföreställningen om jaget, tvivel och vidskepelse. De förintas alla genom denna glimt. Han kan inte ha någon vanföreställning om avskildhet, när han insett enheten. Han kan inte längre betvivla fakta. Han får veta att inte behöver tvivla på evolutionen, den stora lagen för sådd och skörd och att det största framåtskridandet vinnes med helighet. Det är förvisso sant – människan kan inte betvivla dessa fakta. Hon kan se dem i verksamhet, och eftersom hon står där många vägar möts, vet hon att det finns många vägar och att de alla leder till den enda sällheten. Hon kan inte lägre hålla fast vid den vidskepliga föreställningen att den som nått detta stadium behöver något slags tro. Hon står på bergets topp och ser alla de vägar som leder upp till den och ser att de alla är goda. Så starkt betonas denna upplevelse av buddhi. Från många synpunkter betraktad är den ”glimten av det som skall göra dig till mer än människa”.

För den som nått adeptskapet betyder den ännu mycket mer än detta, ty han har avgjort blivit ett med en viss manifestation av Gudomen. Såsom Gudomen visar sig i den serie världar som tillsammans utgör den kosmiska fysiska världen, den lägsta kosmiska världen, uppenbarar Han sig såsom tre och likväl en, den evigt välsignade treenigheten, som likväl är en härlig enhet.

Om och om igen säger man oss att vi alltid måste minnas dessa två ideer, när vi tänker på Gudomen, att vi icke får ”vare sig sammanblanda personerna eller dela väsendet” utan måste försöka, så gott vi kan, fatta detta mysterium om de tre som likväl är ett, detta mysterium som inte kan fullkomligt förstås eller förklaras. Så mycken vikt har i alla tider och i nästan alla religioner lagts vid begripandet av detta mysterium att det tydligen är av stor praktisk betydelse. Många tusen har sagt att alla dylika läror har ett blott teoretiskt värde, att de inte gör någon skillnad i det praktiska livet. Detta är inte alldeles sant. Det är obestriddligt att förstå åtminstone litet grand av det. Allt av det kan vi inte fatta, men vi bör åtminstone veta att det finns tre kraftflöden och att ändå all kraft är en och samma. Vet vi inte detta, kan vi inte fatta det förfarande, med vilket vår värld bildades, och inte heller förstå människan, eftersom ”Gud skapade människan till sin egen avbild” och människan alltså har samma kännetecken – hon är tre och likväl en. De tre och det enda i vår kosmisk fysiska värld framträder genom en ordning, som mycket liknar ätma–buddhi–manas hos människan – eller rättare sagt: vår ordning liknar gudomens.

Vi har den högsta anden i den högsta av våra världar och sedan denna andes andra aspekt, som stiger ner en värld och därmed inom sig har två egenskaper, den högre världens och den lägres. Man talar om detta såsom en tvåfald. I kristendomen talas om Kristus såsom ”Gud och människa” och i *Den hemliga läran* läser vi att ”Fadern–Moden spinner ett nät”. Denna aspekt har alltid två sidor: den är Fadern lik såsom berörande Hans Gudom, likväl är den ringare än Fadern såsom berörande Hans Mandom, när den stiger ner en värld. Ändock är dessa två icke skilda åt utan utgör en ende Kristus, och denne Kristus är ett med Fadern.

Sedan kommer den tredje personen i den välsignade treenigheten. Han stiger ner till den

näst högsta världen och står där i bredd med Sonen, varpå Han stiger ner ytterligare en värld och där manifesterar sig i den högre delen av det vi ibland kallar den nirvåniska eller ätmiska världen, som alltså är bortom något vi kan uppnå, och förblir där. De tre personernas manifestation kan åskådliggöras med tre linjer, som tillsammans bildar en rätvinklig triangel. Dessa tre linjer är den horisontella, den vertikala och hypotenusan, som förenar de två förstnämnda linjerna. Den horisontella linjen förenar de tre aspekterna eller personerna i dess egen värld. Den vertikala linjen, som drages ned från det vi kan kalla basen i stället för att dragas upp till denna, förenar de tre personernas olika tillstånd eller aspekter. Hypotenusan, vars kvadrat är lika med summan av de två andra linjernas kvadrater, representerar Gudomen. För oss här nere representerar den de tre personerna såsom personer och förenar dem likväl i ett enda väsen.

Individen når adeptskapet, när han höjer sin medvetenhet till den nirvåniska världen. Det som utmärker adepten är att han förenat monaden med det högre jaget. Eftersom han blivit ett med monaden, har han redan nått den höjd, där Gudomens tredje eller lägsta manifestation verkar. Därför utgjutes denna manifestation över honom på det sätt som framställs med beskrivningen av andens utgjutelse vid den första pingsten. Sedan han genomgått korsfästelsen och uppståndelsen, vilka framställer arhatens stadium, har han himmelfärden framför sig, och efter himmelfärden kommer den Helige Andes nedstigande. I symbolen, sådan vi fått den, steg Kristus upp i himlen, och enligt den berättelse, som framlagts för oss, sänkte sig den Helige Ande över apostlarna oberoende av Kristus och efter att Han lämnat dessa. Men enligt den stora gnostiska läran i *Pistis Sophia* stannade Kristus elva år efter Sin himmelfärd och undervisade därunder Sina trogna, varför det är tydligt att den Helige Andes nedstigande skedde icke efter att Kristus avlägsnat Sig utan alldeles avgjort under Hans samvaro med Sin kyrka. Detta måste innebära att alla de som framställs såsom apostlarna (vilka de än må ha varit i verkligheten) nådde adeptskapet, eftersom ”tungor såsom av eld satte sig på dem, en på var och en av dem”, en uppgift som mycket tydligt pekar på ett visst fenomen, som är välkänt i Österlandet.

De som sett statyer av Herren Buddha eller av någon annan av Indiens heliga eller gudomliga, har nog märkt att det på statyns huvud finns en egendomlig liten dubbel upphöjning. Mycket få har någon uppfattning om vad denna egentligen betyder. Det finns på hjässan ett visst chakra, som ibland kallas ”den tusenbladiga lotusblomman”. Hos den vanliga människan är detta chakra en virvel eller fördjupning i eterkroppen, men när människan når ett visst högre stadium, kan hon vrida denna virvel utåt i stället för inåt och därmed göra den upphöjd, sedan den tidigare varit fördjupad. Detta är vad man försökt åskådliggöra när man framställer Herren Buddha med denna egendomliga lilla dubbla upphöjning på hjässan. Den torde lysa och därmed nära nog ge intrycket av en eldstunga. ”Tungor av eld” är således ingalunda en dålig poetisk skildring.

Det andra märkliga fenomen, som beskrivs i samband med detta nedstigande, detta att de som talade uppfattades av varje åhörare på dennes eget språk, är, så vitt vi nu vet, ej något som nödvändigtvis följer med adeptskapet, men det hör till ett högre stadium. Jag har själv erfarit ett exempel på detta fenomen. Det vill förefalla som om detta komme över apostlarna vid samma tillfälle, om vi skall taga uppgiften härom såsom ett historiskt faktum.

Med klärvoajans har vi inte sett apostlarna ordnade på detta sätt. Icke för att det ej fanns någon man vid namn Petrus, utan det fanns många Petrusar. Detta var nämligen den titel som gavs föreståndaren för varje kyrka – *petros*, den klippa, varpå kyrkan byggdes – eftersom kyrkans ledare var den klippa, på vilken den reste sig. Detta är inte en oäven symbol, ty vi vet att det mycket ofta är så att teosofiska loger och andra organisationer på detta sätt är beroende av en enda människa. Det vill synas som om detsamma gällde i gamla tider. Det fanns sådana som kunde leda, och där det finns en ledare, finns alltid anhängare. Hans kunskap är således den klippa, varpå denna särskilda kyrka bygges. Vad gäller det övriga, har vi inte undersökt

det tillräckligt ingående för att kunna lämna exakta besked, men man kan inte annat än tvivla väldigt mycket på denna berättelse, i synnerhet som Origenes särskild varnade oss för att fatta den som historisk. Han jämförde den med berättelsen om Hagar och Ismael, varom det står i Bibeln: "Häri ligger en djupare innebörd." Vi får en mycket vidare och mer användbar uppfattning om dessa ting, om vi tillämpar denna tanke på dem, ty, såsom Origenes uttrycker det, "Antingen detta skedde i Judeen eller ej, är det åtminstone visst att det genom all evighet sker i de kristnas liv", och detta är det viktiga i skeendet, icke den materiella händelsen.

Således blir adepten ett i medvetenhet med den välsignade treenighetens tredje person. Detta måste vara något likt det sätt, på vilket vi en hel värld längre nere upplever det, när vi uppnår medvetenhetens enhet. När vi når den nirvåniska världens fulla medvetenhet, finner vi att andra synes vara delar av oss själva. Alla uppfattas då som delmanifestationer av det Ende.

Att inse är att fullgöra den stora uppgiften av att skåda in i det klart strålande ljuset utan att sänka blicken och utan att rygga tillbaka i fasa, liksom inför något kusligt spöke. Detta händer somliga, och när segern är så gott som vunnen, är den därmed förlorad.

Det synes mycket underligt att någon, som nått så högt, skulle falla, och ändå gör några detta. Innan människan nått detta stadium, bör hon ha fullständigt övervunnit varje möjlighet av rädsla, men de finns, som ryggar tillbaka för denna storslagna utveckling, emedan de fruktar att förlora sin individualitet. På ett mycket lägre stadium möter människan något motsvarande genast efter döden. Det finns många, som häftigt klamrar sig fast vid det fysiska livet, då de ej känner sig vissa om något annat än detta liv. När eterhöljet, som består av fysisk materia, dras ut ur den grovfysiska organismen, hänger en dylik människa i emotional-kroppen fast vid den eteriska motsvarigheten, som alltjämt omger henne, i stället för att låta den upplösas, som den borde, och vållar sig därmed mycket besvär. Hon lever då i "den grå världen", som den kallas.

Vi finner något motsvarande på detta högre stadium. Alla sina inkarnationer igenom har människan haft en kausalkropp. Hon identifierar denna kausalkropp med sin individualitet och ryggar tillbaka för tanken att förlora denna. Buddhivärldens sällhet och oändliga ljus hägrar för henne, men hon kan nå denna värld bara genom att uppge sin kausalkropp, och denna insikt skrämmer henne ibland. Hon befarar att genom att mista denna mista allt och upplösas i detta oändliga ljus. Därför ryggar hon tillbaka på själva tröskeln. Hon fruktar hela detta nya, att ingå i enheten. Hon vet inte att hon, när hon väl ingått i denna, kommer att ha sin självmedvetenhet likaväl som förut och inte känna att droppen smält samman med oceanen utan att oceanen har hållts in i droppen.

Understundom har vi andra liknande exempel på lägre stadier. Den människa, som fungerar i sin mentalkropp, är ibland rädd för att släppa denna och uppgå i kausalkroppen, så att hon på detta stadium hejdar sig, tvekar och räds för att göra övergången. Människans framåt-skridande i vart och ett av dessa fall är avhängigt den bakomliggande kraften, den oerhörda entusiasm och hängivenhet som hjälper henne igenom. Då ju denna är den kraft, som driver henne framåt, betyder tvekan för människan att entusiasmen sviker, eftersom rädsla och dylik entusiasm inte kan finnas samtidigt. Den stund hon tillåter sig att frukta, ryggar hon genom denna blotta tanke tillbaka och faller av, och då har hon icke längre den ställning hon hade uppnått.

Det finns ett visst berättigande för detta ryggsamma i vissa fall. Grunden därtill är nog den att människan, om hon fortsätter bortom det tillstånd, där hon kan vara medveten, faller i trans och förlorar sig däri. I Indien talar man om att uppgå i samādhi. Vi undrade vilket stadium denna kunde vara och satte det lika med olika nivåer, den ena efter den andra, och fann därpå att den inte var ett och samma tillstånd. Det dröjde länge, innan vi upptäckte att samādhi är olika för olika människor. Den betyder det tillstånd, som ligger alldeles bortom den nivå, på vilken människan kan behålla medvetenheten. För en vilde, som är medveten endast i fysiska

världen, vore livet i emotionalvärlden samādhi. För de flesta, som tillhör vår ras och har studerat dessa ting, vore livet i kausalkroppen samādhi, eftersom de inte skulle vara tillräckligt medvetna för att en dylik upplevelse skulle vara till något gagn för dem. Många av oss skulle vara omedvetna i buddhivärlden, om lyckades i att tränga in i denna. Detta torde innebära att vi genast efter återkomsten i våra lägre höljen skulle vara tillbaka utan någon bestämd ytterligare kunskap. Vi torde anlända med en djup känsla av sällhet, en förnimmelse av att ha badat i alla slags ogripbar härlighet men utan någon riktig kunskap och utan förmåga att göra något av gagn.

Detta slags samādhi – ett tillstånd som ligger alldeles bortom ens medvetenhet – är icke något som våra mästare uppmuntrar oss att söka. Dessa Stora torde säga: ”Sträva gärna efter den högsta nivå ni kan uppnå, men gör det medvetet. Arbeta er uppåt steg för steg, rusa inte in i det. Var försiktiga. Kämpa stadigt uppåt och behåll medvetenheten hela tiden, medan ni gör det.” Det finns möjligheter, som kan betecknas såsom farliga. Ingenting är egentligen farligt, ty i dessa högre världar har man inte något avskilt liv man skulle kunna mista liksom man har här nere, men det är fullt möjligt att driva ifrån evolutionslinjen, om man gör okloka experiment. Likväl är detta inte troligt vad gäller den vanliga studerande, eftersom han arbetar sig stadigt framåt på nivåer han känner och avser uppnå.

Möjligheten att falla tillbaka – i fruktan för att ställas inför den högre utvecklingens krav – framställdes med skärpa för oss i de gamla egyptiska mysteriernas initiationer. Kandidaterna till dessa fick lära att de i sökandet efter kunskap icke fick visa vare sig obetänksam iver eller rädsla. När kandidaten fördes till den dörr, bakom vilken låg den krypta eller underjordiska sal, där dessa stora riter utövades, fick han en påtaglig läxa om detta lämpliga uppförande, ty när han steg in i salen, riktades ett svärd mot honom, så att det nuddade hans bröst, såsom en varning om att han inte skulle rusa fram i sökandet efter dessa mysterier, och samtidigt förde hans ledare honom med ett rep runt hans hals, så att han skulle ha skadat sig, om han av rädsla ryggade bakåt. Efteråt förklarades detta för honom. Man sade honom att en människa måste äga stilla tillit, att hon aldrig får rusa rakt in i något hon icke förstår, ej heller fly undan i rädsla vid mötet med något som synes henne skrämmande.

Våra stora grundarinna, madame Blavatsky själv, som ingen kunde beskylla för att sakna mod, som iförd manskläder stred under Garibaldi år 1867, sade mig detta: När hon första gången fördes inför världens herre, den ende invigaren, världens store andlige konung, föll hon på sitt ansikte och kunde inte skåda honom på grund av den oerhörda makt och majestät hans ansikte utstrålade. Det påverkar inte alls alla kandidater på samma sätt, men ändå, om detta blev denna verkan på en så fullkomligt oförfärad människa som madame Blavatsky, kan man förstå att det inte är något obetydligt prov att föras ansikte mot ansikte med representanten för Sollogos på denna planet. Det är en oerhörd upplevelse.

De som blir mästartens lärjungar skall en gång i sinom tid ledas av mästaren på den väg som leder till initiation, och då måste de möta den ende invigaren, visserligen icke vid första initiationen, ej heller andra, men vid tredje och fjärde. Men innan den tiden kommer, har de gjort så många erfarenheter på vägen att de nog skall vara till stor del förberedda. Det hade även madame Blavatsky, men ändå är det jag här har sagt det hon omtalade för mig. Även om jag helt och hållet är ense med henne om att detta ansikte är fyllt av majestät och makt – alldeles ofattbar makt, bortom varje föreställning av makt man kan göra sig – är det likväl så fyllt av kärlek att det synes mig att man icke skulle kunna känna fruktan i Hans närvaro. Jag tror inte heller att madame Blavatsky kände det utan blott och bart en så stor bävan att hon förnam som om ljuset bländade henne och hon inte kunde se in i det – det blev för stort för henne.

Men det som här omtalas är inte mötet med den Ende Invigaren utan mötet med det egna högre jaget – inträdet i detta vidare andliga rike. Människor ryggar faktiskt tillbaka inför detta, som jag sagt, eftersom de fruktar att de, när de dyker ner i detta skinande hav, kanske

aldrig kommer tillbaka, att individualiteten kan gå förlorad. En tänkande människa torde veta att många andra har dykt ner i detta hav utan att ha gått förlorade, men man tänker inte alltid i dylika stunder utan snarare handlar på instinkt. Man måste sträva att så ordna sitt instinktiva handlande att det blir förnuftigt och rätt handlande. Vi får inte rygga tillbaka för det gudomliga, vare sig det visar sig i oss själva eller i någon annan. Det sägs här att somliga gjort det och att, när segern var nästan vunnen, den likväl gick förlorad. Det vore sorgligt. Men vi bör inte låta oss bedragas av det sätt, på vilket det framställs.

Den varningen får vi ofta höra att ju högre en människa stiger, desto djupare kan hon falla. Det finns flera grunder därtill. En kan vara att hon missbrukat den gudomliga kraft som kommit henne till del. En annan kan vara att hon råkat i ett sådant tillstånd att hon vållat en läcka i den kanal som består av ett antal lärjungar, varav hon själv är en. De Stora sänder ut en väldig våg av kraft genom en dylik kanal och kan inte återkalla den. Om det blir något fel på kanalen, kan en stor del av kraften gå förlorad. Det är inte alltid en väldig utgjutelse i en enda riktning – ibland går en del av den åt ett håll och en annan del åt ett annat för att uträtta olika saker – och endast om alla de olika människor som bildar kanalen står fast i sina särskilda uppgifter, är framgången tryggad. Det vore sorgligt, om man misslyckades och därmed vållade en läcka, som bleve mycket allvarlig på grund den bakomliggande kraftens stora tryck och medförde att denna människa föll. Återigen: om någon av rädsla för ansvar avhåller sig från gott arbete inom den egna förmågens gränser, innebär också detta ett fall.

Ju högre en människa stiger, desto djupare kan hon falla, om hon faller ända ner till botten. Det vore mycket sorgligt, om en människan föll från denna höga ställning, men det är mycket osannolikt att den, som stigit så högt, skulle falla ända ner till botten. Vi behöver inte fatta det så att ett fall, också ett sådant som beskrivs i vår text, är ödesdigert. ”Den som stiger kan falla, den som faller skall stiga, hjulet vrider sig utan slut.” Det finns inget ödesdigert fall, ty det är Guds vilja att varje människa skall gå framåt, därför kommer varje människa också att göra det, och det är bara en fråga om med vilken hastighet hon rör sig.

Om en sådan människa miste sin ställning, vore det ett allvarligt slöseri med ett värdefullt tillfälle, men därmed skulle hon icke kastas tillbaka till första början. Det skulle innebära att hon måste arbeta avsiktligt med att inom sig utveckla medvetenheten om sin egen gudomlighet och lära sig att lita till den.

Detta bleve givetvis inte alls så lätt, ty en människa, som i avgörandets stund miste självkontrollen, förlorade besinningen, torde få det svårt att återvinna denna. Om en människa i det hon klättrar uppåt, skådar ner och ser en stor klyfta under sig, blir hon nog rädd och faller. Den människa däremot som aldrig varit rädd, torde med största sannolikhet fortsätta hela vägen upp utan att hysa någon som helst fruktan. Den som en gång förlorat självkontrollen genom att blicka nedåt, kommer att behöva en lång tid för att åter kunna tryggt gå vägen. Jag vill dock inte att någon skall tro att den som faller inte skall komma igen. Man kan nog inte låta bli att tycka synd om en sådan och säga att det är beklagansvärt, att han borde ha vetat bättre. Likafullt återhämtar han sig förr eller senare och går vägen igen.

Det är mycket lätt att säga att man borde ha fullkomlig tillit till den egna gudomligheten, men det blir svårare, när man väl ställs inför några av dessa stora prov. Man kan nog vara viss om att det arbete människan gjort undan alltjämt räknas, även om hon sedan faller, så att det aldrig kan bli fråga om ett ödesdigert slutgiltigt fall. Det är något liknande att underkännas i en tentamen i fysiska världen. Det medför avsevärda besvär, men människan har alltjämt den kunskap i behåll som hon skaffat sig under det att hon studerade för tentamen. När hon sedan blir i stånd till ett nytt försök, kan hon vara hyfsat säker på att lyckas.

Det synes ibland vara mycket sorgligt, när en människa, som gjort stora framsteg i esoterisk mening, plötsligt dör. Då är man benägen att säga: ”Så synd. Om hon hade fått fortsätta med den hastigheten, hade hon nog initierats i detta liv.” Men det som sker är karma och är till det bästa, och hon mister icke det hon vunnit. Jaget behåller allt det uppnått. Vad det behöver

göra är att skaffa sig herraväldet över ett nytt fysiskt hölje, men detta blir mycket lätt för jaget att göra fram till den punkt det nådde i det föregående livet, och först därefter börjar svårigheterna på nytt

Att höra tystnadens röst är att förstå det, varifrån den enda sanna ledningen kommer. Att bege sig till lärandets sal är att inträda i det tillstånd, vari lärandet blir möjligt. Då kommer många ord att skrivas där för dig, och skrivas med eldbokstäver, som är lätta för dig att läsa. Ty när lärjungen är redo, är också mästaren redo.

Vi har redan sett att lärandets sal börjar i emotionalvärlden, den lägsta värld, där man kan lära något praktiskt med avseende på högre tillstånd. Detta betyder inte att det inte finns något att lära i de högre regionerna av exempelvis den himmelska världen. Där finns väldigt mycket att lära, men för den vanliga människan är emotionalvärlden lärandets sal, och när hon lämnat sin fysiska kropp och befinner sig i emotionalvärlden får hon mycket av den undervisning som måste ges henne.

Det finns väldigt många studerande, som inte helt förstår vad det innebär att antagas till lärjunge av en mästare. Somliga synes vänta sig att detta stora privilegium betyder att de ständigt får mottaga undervisning av mästaren, att han ger dem särskilda anvisningar in i minsta detalj rörande deras framåtskridande. När mästaren antar lärjungar på prov, betyder detta mycket mer att han iakttar dem i det vanliga livet än att han särskilt undervisar dem om något. Ett av hans huvudsakliga syften därmed är att ha lärjungens liv, tankar och känslor in i detalj inför sin syn, så att han vet om han kan med gagn knyta denna lärjunge närmare sig. Detta måste han veta, innan han tar ett ytterligare steg. Annars kunde det vålla honom avsevärt besvär och skulle inte vara mödan värt från arbetets synpunkt sett. Medan lärjungen befinner sig på provstadiet, kan han användas som en kanal för kraft – detta händer ofta – men det är först sedan det närmare förhållandet upprättats, som han står i ständig förbindelse med mästaren, men inte ens då behöver han nödvändigtvis veta något om förbindelsen. Han kan ibland känna kraften flöda genom sig, och en underbar upplevelse är det, ett stort privilegium och en djup glädje att få användas för spridandet av mästarens kraft, men han får ingen undervisning av mästaren annat än vid mycket sällsynta tillfällen.

I de flesta fall utses en äldre lärjunge att se efter neofyten och ge honom nödvändig handledning. I mitt eget fall lärde mig madame Blavatsky väldigt mycket i mästarens ställe, men jag skildes från henne på ungefär fem år, då jag skickades till Indien, medan hon befann sig i Europa. Följaktligen var det henne omöjligt att ge mig någon hjälp förutom genom något tillfälligt brev och ibland i emotionalvärlden. Därför anförtröddes jag i swāmi T. Subba Rows vård. Han var en utomordentligt tålmodig lärare i varje detalj, och därför fick jag mycken hjälp av honom.

Under denna tid träffade jag min egen mästare blott någon gång då och då, och även när jag träffade honom, var det vanligen ingen undervisning han gav mig utan i stället anvisningar rörande något han ville att jag skulle göra. Men under det att man gjorde arbetet, vann man åtskillig kunskap och skolning. Människans försök att i någon mån tjäna, också då hon i förstone inte vet hur, visar henne i vilket avseende det brister hos henne. Då kan hon gripa sig verket an att fylla dessa brister, så att hon förmår bättre utföra nästa arbetsuppgift. För egen del kan jag nog säga att det var så jag lärde mig det mesta av det som kom mig till del. Jag brukade finna ut något sätt att göra uppgiften, och sedan se efter om förfarandet kunde förbättras, tills jag fick veta hur man tillämpar de högre slags metoder som swāmi T. Subba Row kunde ge mig. Men detta betydde åtskilligt hårt arbete, mycken ansträngning och ofta mycket långsam utveckling. Likväl behövde det göras och gjordes även, och det är nog så alla lärjungar skolas. De får ett visst arbete att utföra, och medan de gör detta, lär de sig hur de skall göra större arbeten. Men i detta viktiga ämne om förhållandet mellan mästare och lärjunge har jag skrivit mer ingående i *Mästarna och vägen*.

Olika möjligheter att lära öppnar sig för lärjungen. Många av dem står likaledes öppna för envar av oss i emotionalvärlden, om vi väljer att draga fördel av dem. Vi besöker ibland föreläsningar i fysiska världen för att lära något om teosofi, då somliga människor lär lättare genom att få fakta omtalade för sig på detta sätt, medan andra lär lättare genom att läsa en bok i ämnet. För dem som tycker om det talade ordet finns alltid föreläsningar i esoterik. Somliga av dem som är arbetare och hjälpare i emotionalvärlden, ägnar det mesta av sin tid åt dylikt arbete. Vår förre vicepresident mr A.P. Sinnett såg det som sin särskilda insats vad gäller plikterna i emotionalvärlden. Han brukade vanligen inte ägna sig åt de osynliga hjälparnas arbete, utan hade sin egen avdelning, och man fann honom alltid ge undervisning i teosofi åt sådana i den väldiga emotionalvärlden som vill lyssna. Sålunda lät han många, både döda och levande, komma i beröring med dessa stora sanningar, ty han råkade ha en viss dogmatisk metod att framställa sina argument som många fann mycket användbar och lätt att följa.

KAPITEL 2

FÖRSTA, ANDRA, TREDJE OCH FJÄRDE REGLERNA

C.W.L. – Förra kapitlet var egentligen en inledning till bokens andra del med dess regler, och nu kommer vi till själva reglerna. Ända fram till tolfte regeln numreras dessa på samma sätt som i bokens första del: första till och med tredje reglerna, femte till och med sjunde och nionde till och med elfte hör i grupper om tre till den gamla palmbladshandskriften, och fjärde, åttonde och tolfte reglerna är chohanens kommentarer. Därefter är numreringen gjort enligt ett annat system.

I detta kapitel skall vi behandla första till och med tredje reglerna, och jag kommer att dela upp chohanens kommentarer, som utgör fjärde regeln, i tre avdelningar och behandla dem tillsammans med de regler de avser.

1. Stå vid sidan i den kommande striden, och var icke krigaren, även om du kämpar.

Han är du själv. Likväl är du blott ändlig och begår lätt misstag, Han är evig och säker. När han en gång inträtt i dig och blivit din krigare, skall han aldrig fullständigt överge dig, och på den stora fredens dag skall han bli ett med dig.

Lärjungen måste strida. Han måste kasta sig in i den evolution som pågår omkring honom. Han måste kämpa på andens sida. Anden lär sig gradvis att använda materien. Sedan den bemästrat materien i en region stiger den upp från denna för att erövra en högre region eller värld och lära sig använda dennas materia. Den är i färd med att behärska materien på alla nivåer. Detta pågår omkring oss såväl som inom oss, varför vi värvar oss själva för denna strid, för att jämna vägen för evolutionens krafter.

Vi måste låta personligheten stå åt sidan i denna kamp för evolutionens framåtgående rörelse. Den får inte alls deltaga i striden. Personligheten måste användas, emedan vi endast med denna såsom redskap kan nå andra människor i världen, men vi skall inte låta personligheten tränga sig på. I var och en av personlighetens världar måste man frigöra sig från vidhäftningen vid denna värld, alltmedan man behåller kraften. Vi drar oss alltså tillbaka gradvis från de fysiska, emotionala och mentala kropparna men behåller likväl förmågan att fungera i dem.

Den högre tolkningen av denna aforism är tillämplig, när personligheten ställts åt sidan och människan är ett med det högre jaget. Då får hon lära sig att individualiteten måste ställas åt sidan och söker monadens medvetenhet. Monaden måste få verka genom det högre jaget.

Att krigaren är evig och säker kan fattas såsom relativt sant vad gäller det högre jaget i förhållande till det lägre jaget. Vi kan fatta det såsom absolut sant vad avser monaden i förhållande till det högre jaget. Det högre jaget kan, som sagt, på ett tidigt stadium göra misstag,

men det är långt mindre sannolikt att högre jaget begår misstag än att personligheten gör det. Monaden gör inga misstag. Men om man dristar sig till att uttala sig om monaden, som om man förstod den, när man egentligen inte gör det, kan man å andra sidan säga att monadens kunskap om förhållandena här nere nog är något oklar. Dess instinkt kan inte vara annat än på det rättas sida, ty monaden är gudomlig. Den är evig och säker, såsom här sagt är, men det kan hända att de synsätt, som både monaden och det högre jaget anlägger, ofta är allmän-giltiga och att vi i vår strävan att tillämpa dem i denna värld kan begå misstag, då ju hela meningen med nedstigandet i materien är att vinna den exakthet och noggrannhet som erhålls genom fullkomlig förtrogenhet med förhållandena i det lägre. Emedan varken monadens eller det högre jagets evolution är fullbordad, äger de ännu icke denna exakta kunskap. För oss är de ledare; man bör icke annat göra än att lyda dem, men även dessa ledare är själva stadda i utveckling.

På den högre stadiet är den stora fredens dag uppnåendet av nirvāna. På det lägre stadiet innebär den det lägre jagets och det högre jagets förening.

2. Sök krigaren och låt honom strida inom dig.

Sök honom, ty annars kanske du i stridens hetta och brådska förbiser honom, och han känner dig icke, såvida du icke känner honom. Om ditt rop når hans lyssnande öra, så skall han strida inom dig och fylla den tröga tomheten i ditt inre. Och om det så är, kan du gå genom striden kylig och otröttad, ställa dig åt sidan och låta honom kämpa för dig. Då skall det bli dig omöjligt att utdela ett enda hugg utan att träffa.

Detta synes vara underligt tal om det högre jaget, men det är sant. Det utstrålar härligt men obestämt. Förrän man kan se det högre jaget i människorna, har man ingen uppfattning om vilket stort väsen ett högre jag egentligen är, hur oändligt mycket visare och starkare än det inkarnerade väsendet. Ändock finns ingen anledning för någon att känna sig stolt eller inbilsk över att vara en mycket fin människa, en storartad människa, på en mycket högre nivå, ty detta gäller själen hos varje människa. Envar är i själva verket mycket bättre än han någonsin synes vara. Icke ens det största helgon kan någonsin fullt uttrycka sitt högre jag. Detta är alltid i denna högre värld ett ännu större helgon än det någonsin kan vara här nere. Därför måste vi söka låta denna högre del av oss själva visa sig genom oss. Detta högre jag är långt finare, långt bättre än personligheten, men det visar fram personligheten för att kunna utvecklas, att själv bli ännu närmare fullkomlig. Det högre jaget behöver denna evolution, varför vi inte får felaktigt betrakta det högre jaget såsom fullkomligt, det är det icke. Vad det huvudsakligen behöver för sin evolution är bestämdhet, noggrannhet. Det högre jaget är storslaget men, om vi så får säga, oklart i sin storslagenhet.

Det högre jaget önskar utvecklas genom det brottstycke av det själv som är inkarnerat här nere. Det vet hur det skall stiga ner, men förrän det självt är i någon mån utvecklat, vet det inte hur det skall leda det lägre jaget. Det är genom det lägre jagets erfarenheter här nere, som det högre jaget lär sig hur det skall uträtta de ting det vill. Dess vilja är evolution, Det för ner något av sig självt, så att säga en fingertopp, i de lägre världarna. Denna fingertopp lär bestämdhet, men när den återkommer till det högre jaget vid slutet av en kort cykel av fysiskt, emotionalt och mentalt liv, är det som den för med sig tillbaka materiellt sett endast en ringa mängd bestämdhet. Minns hur gruppsjälen steg för steg färgas av de individuella djurens livs-erfarenheter. Ett lejon, en katt, en hund genomgår olika slags upplevelser och förvärvar vissa egenskaper, som kan vara mycket väl uttalade i djuret såsom en individ. Det kan finnas tillräckligt mycket mod för att göra just denna katt, hund eller detta lejon till ett anmärkningsvärt modigt djur, men när denna mängd mod späds ut i en gruppsjäl om hundra individer, blir det ju bara en hundradedel för var och en, varför det behövs många liv inriktade på samma egen-skaps förvärv för att denna skall starkt utvecklas i gruppen såsom helhet.

Ehuru det högre jaget är en individ och något mycket annorlunda en gruppsjäl, gäller likväl detsamma för det högre jaget. Det utvecklar noggrannhet i en personlighet, men när denna

sedan återgår till det högre jaget, måste samma mängd av denna utvecklade egenskap spridas jämnt i hela kausalkroppen. Den mängd, som var alldeles tillräcklig för att göra en personlighet mycket noggrann, blir, när den uppgår i det högre jaget, blott en ringa bråkdel av vad detta fordrar. Det högre jaget kan behöva många liv för att utveckla tillräckligt av egenskapen, så att denna blir framträdande i nästa liv, eftersom det högre jaget inte låter en sådan särskild del av det självt bli nästa personlighet utan för ner någon del av hela den mängd, som utgör det högre jaget, dock icke samma del två gånger.

Ett långt framskridet högre jag, som redan förvärvat åtskillig noggrannhet, förstår personligheten, arbetar ändamålsenligt genom denna och försöker göra ett effektivt redskap av denna. Men med den vanliga människan i världen är detta icke alls fallet. Därför måste personligheten först så att säga ropa på det högre jaget, påkalla dess uppmärksamhet, och sedan söka dess inflytande. Om människan, som befinner sig här nere och vill hjälpa till i planens förverkligande, gör detta, svarar det högre jaget genast och utgjuter sig omedelbart genom personligheten, som då bör ställa sig åt sidan och låta krigaren strida inom sig.

Det högre jaget har många härliga möjligheter, som bara behöver väckas. Detta är en av grunderna till de stora kliv framåt, som en människa kan göra, kanske en grovhuggen man som går ut i kriget och offerar livet för sin övertygelse eller i varje fall löper en mycket stor risk att göra det. För att uträtta stordåd som ett dylikt – att sätta ett ideal framför den egna bekvämligheten, framför risken av förskräcklig smärta, framför möjligheten, ja rent av sannolikheten av livets förlust, väcker hos det högre jaget ett mycket kraftigt gensvar.

Jag har hört folk säga emot detta. Man har skrivit till mig och sagt: ”Ni säger att en soldat vinner i andlighet, men hur kan det så förhålla sig, när soldaten går ut i krig, driven av hat snarare än av några ädla känslor?” Även om det må vara sant att han hyser en dylik känsla mot fienden, gör han likväl något stort, ädelt och osjälviskt, om han frivilligt anmält sig att strida för det han anser vara rätt, och detta återverkar på det högre jaget och väcker det mer än nästan något annan enskild handling torde göra. I privatlivet får en människa ibland tillfälle att göra ett offer, som är större än att riskera livet. Hon kanske till exempel får ägna hela sin tid åt att tjäna en annan osjälviskt och utan knot, avstå från nöjen och omväxling, såsom att vaka över en långvarigt sjuk. Dylika offer är större även än soldatens iögonenfallande hjältemod. Men de är blott få, medan i krigstid många tusen beger sig ut och griper det stora tillfället. Mannen gör en underbar ansträngning av självuppoffring. Då väcks det högre jaget och låter till gensvar utgjuta en härlig ström av hängivenhet, som förmår orsaka än mer orygglig offervilja i ett kommande liv. En ansträngning av mod kanske fordras. Detta framkallar hos det högre jaget en stadig ström av mod, och därför skall den människa, som mister sitt liv, finna det, som Kristus sade för länge sedan. Den som på detta sätt mistat sitt liv, har förvisso för sin nästa inkarnation vunnit ett mycket fullare liv, vilket ogensägligen blir en större personlighet. Det högre jaget kommer då att kunna föra ner mer av sin kraft och kunna bättre styra personligheten.

Ett annat sätt att ”i stridens hetta och brådska kanske förbise honom” kan förekomma, när människor ägnar sig åt goda gärningar och därvid låter personligheten komma fram hos dem. Detta borde aldrig ske med esoterikstuderande, men gör det ändå. Det utföres åtskilligt gott arbete i Teosofiska samfundet, och alldeles säkert borde de som utför det stå helt och hållet ovanför varje slags personlig känsla i avseende därpå, men ofta gör de inte detta. Någon anser: ”Den här lilla insatsen är min, och därför måste den gå före annat arbete. Det är inte så att jag gör den för min egen tillfredsställelse och därför inte vill se någon annan göra den, utan jag vill göra den därför att jag är alldeles säker på att de inte skulle kunna göra den lika bra.” En dylik inställning är full av självförhärligande. Det är utvecklande för en människa att ha något slags förbindelse med sådant arbete som vårt, det gör hennes känslor finare och borde göra hennes intellekt skarpare. Själva detta faktum att det har denna stimulerande inverkan tenderar att stärka personligheten, men detta är ingen ursäkt för det dåraktiga i att låta det göra

detta.

Motsvarande förekommer i andra slags organisationer. I mina yngre år som präst hade jag många slags kyrkliga sysslor att utföra, däribland att utbilda körer. De som ägnar sig åt dylikt arbete, strävar omedelbart för Guds kyrka och är väl därför menade att ägna sig åt något högre än vad den vanliga människan därute arbetar med. Likväl är det nog inga andra kategorier, där det käbbas så mycket som bland kyrkliga arbetare och körer. Envar som haft att göra med att skola körer vet att det så är. Sorgligt men sant, och så borde det förstås inte vara. Men det förekommer just därför att de arbetar med något som ligger litet ovanför den vanliga nivån, och när det gör detta, har livet inom dem väckts litet mer än vanligt.

Lärjungen får se upp, så att hans personlighet inte gör sig gällande i dylikt arbete för det goda, ty om den det gör, förlorar han den högre ledaren ur sikte. Det högre jaget kan strida inom honom och genom honom först när han är hängiven arbetet, icke sin personliga del däri eller andel därav. Han kanske glömmer det högre jaget, när personligheten rusar åstad med honom, och då är han icke i stånd att mottaga dess hjälp, lyssna på någon antydan det ger. Så kan han för tillfället sluta sig gentemot det högre jaget och gå miste om den stora förmånen av dess hjälp. Att det högre jaget är obestämt, såvida det inte är utvecklat, torde kanske hindra det från att ange en särskild inriktning för arbetet, men när den mer bestämda personligheten funnit arbetet, kan det högre jaget utgjuta sig i den, gör det även och sätter den därmed i stånd att göra det bättre och i ett avgjort högre sinnestillstånd än vad personligheten kunde uppnå utan dylik hjälp.

Men om du icke söker honom, om du förbiser honom, så finns det intet skydd för dig. Din tanke skall då vackla, ditt hjärta bli ovisst, och i slagfältets rök och damm skall din syn och ditt förstånd svika dig, och då skall du icke veta att skilja dina vänner från dina fiender.

Allt det som här beskrivs är vad som händer, när personligheten inte söker den högre ledningen. Den skiljer då inte vänner från fiender, den låter sig då ryckas med i lidelsernas virvel och under dessas inflytande tro på vad den säger som icke det ringaste är en verklig vän. Dylikt ser man ofta i det dagliga livet. Om en människa är upphetsad, vred eller svart-sjuk, lyssnar hon på det löjligen skvaller som de sprider vilka kallar sig vänner men i verkligheten icke alls är några vänner.

En skvallerbytt, en intrigmakare är ingens vän. Han är den värsta fiende till den han talar med. Det är sannerligen mycket sorgligt för den som har med en sådan att göra och tror på vad han säger. När vi hör en människa börja tala nedsättande om någon annan, är det bäst att undvika henne så fort som möjligt, ty vi kan vara alldeles vissa om att vi inte får höra något gott och även att denna människa, som talar orätt om någon annan, kommer att tala likadant om oss med nästa som hon träffar. Därför är det bäst att inte ha något som helst med sådana människor att göra och inte taga det minsta intryck av något de säger. När någon hör vad en sådan säger, blir svaret ofta, "Jag tror inte på det där, jag fäster mig inte vid det." Men lika fullt är han litet påverkad av det, låter det dyka upp i minnet om och om igen och undrar snart om det nog inte kunde ha funnits någon faktisk grund till det sagda i stället för att genast avvisa det ur tanken, vilket är den enda förnuftiga inställningen.

När man känner en människa väl, bör man vara inställd på att lita till sin kunskap om henne och inte låta sig ryckas med av det som sägs av andra, som nog känner henne sämre. Hos oss finns alla slags olika karaktärsdrag. Allmänt sett far man inte vilse, om man håller sig till sin egen kännedom om vad en människa är, tycker och tänker och gör, ända tills man själv klart ser att denna människa förändrats i något avseende, och även då får man inte bilda sig en bestämd åsikt av ett enda exempel, en enda händelse. Man måste vänta och se, ty ofta är det så att en människa är förändrad blott tillfälligtvis, till exempel på grund av sjukdom eller sömnlöshet och då kan säga och göra sådant som hon i vanliga förhållanden inte skulle säga och göra. Man får alltså inte döma en vän förhastad på ett enda ord eller en enda handling, utan

man måste vänta och se hur det egentligen står till med honom. Att utgå ifrån att han förändrats bara därför att någon påstår det, är fullkomligt orättvist. När man har en vän, skall man stå på hans sida och vänta, tills han själv säger eller gör något som stöder denna uppfattning om vad han påstås tänka eller tycka eller göra eller säga. Godtag icke vad andra påstår vara bevis, dessa andra som talar som de gör därför att de missuppfattat honom, icke noga iakttagit honom eller helt enkelt tycker illa om honom!

Liksom den, som så låter sig påverkas, råkar i ett tillstånd, där han inte vet att skilja vänner från fiender och inte alls förstår fakta i målet, så blir det alldeles detsamma med den som låter sin personlighet härska över sig. Om avunden griper tag i honom, förblindas han fullständigt. Då är hans vanliga sinnen honom till intet gagn, då varken ser eller hör han vad de vittnar, då har han sin åsikt färdig om allt och är det alldeles fåfängt att söka vända honom rätt. Det är mycket underligt och sorgligt att se hur beredvilligt folk tror andra om ont. Det onda kan vederläggas, man kan mycket lätt visa att det inte finns någon grund för påståendet om det. Misstanken kvarstår lika fullt.

Så borde det inte vara, men att det så är beror delvis på att i mänsklighetens allmänna utveckling en särskild del av oss själva blivit överdrivet utvecklad. Det lägre mentala lär genom urskillning, genom att allt klarare uppfatta skillnader mellan olika ting och tar därför alltid först fasta på det som skiljer. När en människa först kommer i beröring med en annan, som hon inte känner, med någon tanke som är henne obekant eller med en bok hon tidigare inte sett, är därför den allmänna tendensen att i detta nya först uppmärksamma det hon inte tycker om, det som skiljer sig från vad hon är van vid och sedan förstora det till orimliga proportioner. Grunden därtill är att vi utvecklat urskillningsförmågan litet för mycket eller rättare sagt har vi ännu inte utvecklat förmågan av buddhi såsom motvikt. Det är mycket gott att kunna urskilja. Det är nödvändigt, men vi borde äga också syntesens förmåga, som ser likheter såväl som skillnader.

Den lära, som ges i detta stycke, framställs med stort eftertryck även i Bhagavad-Gītā:

När människan betraktar sinnesföremålen, låter hon sig bindas vid dem. Av denna bindning uppstår begär, av begäret vrede, av vrede kommer förblindelse, av förblindelse minnets förvirring, av minnets förvirring buddhis förstöring, genom buddhis förstöring går hon själv under.

Det är svårt för oss att inse hur monaden kan vara gudomlig och likväl samtidigt outvecklad, hur den kan vara förändrad i slutet av sin inkarnation i individualiteten mot vad den var i början. Låt oss betrakta en analogi, låt vara en ofullkomlig dylik. Människokroppen består av miljoners miljoner celler. Dessa är mänskliga celler, eftersom de är delar av människan. Om det funnes något slags evolution – och kanske det finns – genom vilken cellens själ någon gång kan bli en människas själ, torde man likväl inte kunna säga att det när allt kommer omkring inte funnits någon evolution, då ju cellen varit en människocell från första början. Denna liknelse kan ge en antydning om hur monaden är en del av Logos, likväl outvecklad. Det är osäkert, det vet jag, att göra dylika analogier från det lägre till det högre och sedan tvinga dem på verkligheten i förmodan att de överensstämmer med denna i varje detalj, då de ju vanligen inte gör det. En stor esoterisk sanning lyder: ”Såsom ovan, så ock nedan”, men dess omvändning, ”såsom nedan, så ock ovan” är sann bara med stora och viktiga inskränkningar. Vi kan nog tryggt resonera *uppifrån och ner*, såsom hinduerna gör, från det, om vilket det omtalas för dem att det finns där uppe, till det som de således måste finna någonstans här nere, i något allmänt avseende. Men det är inte alldeles tryggt att kasta om förfarandet, ty ordningen i högre världar är uppenbart större och mer genomgripande, men vi vet inte på vilka sätt den är det. Vi kan ofta fara vilse, om vi antar att något, därför att det sker här nere, måste ske även där uppe. Något som är uttryck för samma lag måste ske där uppe, men det kan gestalta sig på ett sätt, som vi inte skulle känna igen.

Analogin med cellerna i människokroppen kan man inte alldeles tryggt tillämpa särskilt långt, men det finns allehanda enskildheter, som möter under vårt studium och som visar att

något dylikt förekommer. Vi vet att det liv, som besjälade alla de lägre naturrikerna, i sin tur blir ett hölje för ett ännu högre slags liv, när människan individualiseras. Den kausalkropp vi nu använder var själen hos något djur, av vilket vi individualiserades, varför det som på ett visst stadium var det besjälade livet kan senare bli ett hölje. Så formulerad behöver denna sanning dock inskränkas, ty även om det, som hos människan är kausalkroppen, var allt av själ man kunde se hos djuret och växten, är det likväl materia av ett bestämt slag, och det måste därför däri ha funnits ett liv, som kommit ovanifrån och osynligt besjälade denna materia, givit denna liv. Vi måste alltid minnas att energin, anden, kan vi aldrig se, utan blott dess yttring i någon materief orm. Låt oss taga denna fysiska kropp som exempel. Vad är det som besjälade den, ger den liv? Det är människan i sin emotionalkropp. Emotionalkroppen kan vi inte se, därför är den på detta stadium för oss själen. Om vi utvecklar emotional syn, finner vi att emotionalkroppen i sin tur får sin energi av något högre. Detta visar sig vara mentalkroppen. Denna får i sin tur sin energi av det högre jaget – och så fortsätter det hela vägen upp. Det, som för oss förefaller vara det besjälade livet, är aldrig den verkliga anden, utan någon manifestation, yttring av den. När vi når det högsta vi förmår, bubblorna i *koilon* – i den verkliga rymderna – förefaller dessa för vår nuvarande synförmåga vara tomma. Naturligtvis är de inte det, eftersom det i dem finns något som har förmågan att trycka undan eternas oerhörda kraft. Alltså finns det avgjort något i denna skenbart tomma rymd. För närvarande kan vi inte se det, men kanske kommer vi efter någon framtida utveckling att kunna göra det. Då är det, som vi kommer att se, icke den inneboende anden, utan något slags materia, genom vilken denna inneboende ande manifesterar sig. Den högre kraften syns aldrig någonsin.

3. Tag emot hans order för striden och lyd dem.

4. Lyd honom, icke som vore han en fältherre utan som vore han du själv och hans talade ord vore yppandet av dina egna hemliga önsknin gar, ty han är du själv, likväl oändligt mycket visare och starkare än du själv.

Vi måste lära att, närhelst det uppstår strid mellan det högre och lägre, vi är det högre. I förstone känner vi inte bestämt att det är vi själva. I antagandet att det enligt vår lära så är måste vi handla som om vi kände att det så är, och då skall vi mycket snart finna att det är sant. Faran för oss ligger i att vi kan identifiera oss med det lägre och överge det högre.

KAPITEL 3

FEMTE, SJÄTTE, SJUNDE OCH ÅTTONDE REGLERNA

C.W.L. – Femte, sjätte, sjunde och åttonde reglerna inordnas i en av våra bekanta grupper. Jag delar åttonde regeln, som består av chohanens kommentarer, i tre delar, fogar dem var och en till motsvarande mer kortfattad regel och behandlar dem i samband med dessa regler liksom i det närmast föregående kapitlet. Vi har således:

5. Lyssna till livets sång.

Livet självt har talförmåga och tiger aldrig. Och dess yttrande är icke, som du döve kan förmoda, ett rop. Det är en sång. Lär av den att du är del av harmonin, lär av den att lyda harmonins lagar.

Till aforism nummer 5 finns även en lång anmärkning av mästaren Hilarion. Den begynner:

Sök den och lyssna till den, först i ditt eget hjärta. I förstone kanske du säger. ”Den finns icke där. När jag söker den, finner jag blott missljud.” Sök djupare. Om du åter blir besviken, hejda dig och sök ännu djupare. Det finns en naturlig melodi, en dunkel källa i varje människohjärta. Den kan vara gömd och ytterligt dold och tystad – men den finns där. I din naturs djupaste grund skall du finna tro, hopp och kärlek.

Innebörden är att till grund för allt liv, och framvisad i högre eller lägre grad allt enligt varje levande väsens utvecklingsstadium, ligger den stora kraft som håller allt i rörelse. I kristendomen har den kallats Guds vilja eller Guds kärlek, men människor brukar mycket ofta dessa religiösa uttryck oklart, så att dessa mister mycket av sin verklighet och kraft. I den folkliga religionen finns åtskilliga av dessa uttryck, som har en viss historisk eller traditionell innebörd men egentligen inte betyder mycket för de människor som använder dem. Folk talar till exempel om Guds nåd, men det är nog mycket sällan de har någon klar uppfattning om vad de egentligen menar därmed. Och vidare när i kyrkan litanian läses, säger församlingen: ”Skona oss, gode Herre.” Detta är ett häpnadsväckande, ytterligt ologiskt och omöjligt yttrande, men ingen synes tänka djupare på det. De säger, ”skona oss” och kallar honom samtidigt ”gode Herre” – en självmotsägelse. En god herre skulle man aldrig behöva be att skona någon. Att be detta är värre än felaktigt, ty det antyder ondska hos Gud. Det är hädelse av ännu värre slag än att missbruka Guds namn till svordomar, som folk gör ibland på gatorna, även om detta är illa nog. De tillägger Gud mänskliga lidelser, illvilja till på köpet, och ber honom sedan att inte visa denna illvilja mot dem själva.

På motsvarande sätt talar människor om Guds nåd. Också detta inbegriper i stort sett samma tanke, nämligen att Gud skulle kunna göra oss något riktigt förskräckligt men att han i stället väljer att visa oss nåd. Förvisso innebär alla dylika fraser en ytterlig missuppfattning om vad ordet ”Gud” betyder. Det är det största, det finaste ord som finns. Det betyder det Goda, och han som är god behöver ingen bön om att visa nåd i något visst fall, ty han är alltid så fylld av kärlek att redan tanken på något annat än barmhärtighet vore fullständigt omöjlig. Gud älskar alla, oavsett vad de gör. Jag vet inte hur människor tänker sig att en kärleksfull fader skulle känna det, om han fann att hans barn krälade för hans fötter och bad honom om nåd.

Vi har denna svårighet att kämpa med, när vi i teosofin försöker tala om dessa högre krafter. De av oss, som kommit genom de olika kristna kyrkorna och samfunden, har tyvärr blivit vana vid att fritt tala om dylika ting men tänka på dem såsom ytterst oklara och utan bestämd innebörd. Folk går i kyrkan och kanske ber om gudomlig välsignelse med någon allmän uppfattning om att Gud ser efter dem eller något liknande. Jag befarar att det är en mycket ovetenskaplig föreställning. Vad man borde förstå är att en gudstjänst är en inrättning avsedd att förmedla en alldeles bestämd kraft. Denna – Guds välsignelse – är en kraft, som är alldeles bestämd liksom elektriciteten, lika verklig som den ånga som driver våra lokomotiv, och den flödar genom de kanaler som utsetts för den genom prästen eller biskopen. När denne sträcker ut sin hand, flödar en bestämd kraft från denna ut över församlingen. Det sker en mycket bestämd utstrålning av kraft, som fyller hela kyrkorummet och mottas och tillgodogöres av sådana människor som gjort sig redo att mottaga den. Visserligen kan där sitta några, som inte beröres av den, men i sådant fall beror detta på att de inte på något sätt förberett sig.

När människor talar om Guds kärlek och nåd, tänker de alltså mycket oklart om ting, som i verkligheten är mycket bestämda krafter. Det är ibland svårt för oss att befria oss från detta lösliga tänkande. De som lider därav är inte bara de som har sin bakgrund i de kristna kyrkorna, utan även de, som inte har denna bakgrund, har gått miste om något. De som kommit till teosofin på religionens väg har därunder förvärvat en viss inställning och förståelse, som fritänkare inte har så lätt tillgängliga. Den renläriga kyrkliga skolningen är på det hela taget en god skolning med undantag för dess trångsynthet och för den gudsuppfattning den så ofta framlägger för sina trogna. Vad gäller det övriga, tankarna om att tjäna Gud med dyrkan och lovprisning och genom att samlas till gudstjänst och i denna gudstjänst uttrycka all den skönhet som finns att tillgå, allt detta är utmärkt och skönt, och jag menar att det är fullt möjligt för detta att finnas tillsammans med den mest vidsynta och mest liberala lära. De har dessvärre inte samexisterat nu i många århundraden utom för mycket få människor här och var. Jag har länge trott att det förr eller senare skulle uppstå en kyrka, som förenade dessa

ting, och nu har vi den i Liberala katolska kyrkan. De människor, som älskar den gamla kyrkan med hennes arbetssätt, hennes riter och musik och all skönhet och mildhet, som finns i heligheten, kan nu få allt detta och likväl samtidigt få det med en lära som i allt väsentligt är teosofi.

När vi i teosofin använder termer, som motsvarar dessa allmänt brukade men oklara uttryck, bör vi alltså förstå att de inte är dimmiga eller obestämda i något avseende. Om jag talar om att ge någon mästarens välsignelse, menar jag en bestämt utgjutelse av andligt inflytande. Den använder som sin bärare oftast materia av högre slag än fysiska världens men använder icke desto mindre materia, varmed den allt efter omständigheterna påverkar kausalkroppens, eller mentalkroppens eller emotionalkroppens materia. Låt oss därför frigöra vårt tänkande från minsta smul av den föreställning att detta är något oklart, gott inflytande som inte betyder så särskilt mycket.

Den stora kraft, som håller allt i rörelse, har också en annan sida, nämligen offrandets lag. Offer är ett stort ord, som människor i allmänhet missbrukar. De talar om att göra ett offer, när de avstår från något, och att det är hjärtslitande att göra det. Om människor vill veta vad offer verkligen innebär i religionen, måste de sopa undan denna föreställning ur sitt tänkande. De måste göra en fullständigt ny tolkning av ett ord de känt och brukat hela livet igenom. De kanske ibland tror att de nu har den rätta tolkningen och har övergivit den andra, när den gamla föreställningens skugga alltjämt vilar över dem, dyker upp och förmörkar deras tänkande utan deras aning därom. Det är blott gradvis, som den fullständigt dör bort.

Det engelska ordet "sacrifice" kommer av latinets sacrificio – "jag helgar". Att offra något är att frambära det till Gud och därmed helga det. Tanken att man genom att offra det till Gud berövar det en själva är en underordnad innebörd, som införts senare. Om man, som det så ofta sägs i skrifterna, gör sig själv till ett fullkomligt offer för Gud, får det i detta icke finnas någon som helst tanke på att uppge eller berövas något. Sanningen är, den må sedan synas paradoxal, att det egentligen inte är något offer, så länge man känner det vara ett sådant, och inte alls något helgat. Då ger man visserligen, men med avog hand. När man känner att man icke annat kan göra än att så att säga ge ut sig själv, vid Guds eller Kristi fötter i fullkomlig hängivelse; när man inte alls har någon tanke på att uppge något, då ju enligt sakens själva natur man inget annat kunde göra såsom man känner det, när det man har inom sig gör det så att det inte finns något annat i hela världen som man kunde göra annat än att fullt ut ge sig åt Honom, kanske är man då ett fullkomligt offer. Det är först när vi helt och hållet glömt de tankar som vanligen är förknippade med ordet, som vi kan göra ett verkligt offer. Det är ett härligt ord, men det betyder inte att uppge, det betyder att helga.

Logos själv bringar det allra största offret, ty han utgjuter sig själv ner i materien. Han begränsar sin makt och slösar sin härlighet. Sannerligen är det så att "För oss människor och för vår frälsning steg Han ner från himmelen." Detta är sköna ord, men den innebörd, som i vår tid är knuten till dem, är ofta långt från denna. Den är ofta en verklig nerdragning av den verkliga idén. När man väl förstår dessa ideer, inser man att de är sköna, härliga och alltigenom berömliga och beundransvärda – men först måste vi förstå dem. Kristus bringar alltså det största av alla offer, och i den mån vi ägnar oss åt Hans tjänst, deltar vi i detta offer och gör oss till ett med det. Om man en gång sett verkligheten bakom, kan man inte göra annat än detta, men då skulle världen inte längre tänka på det som ett offer, ty det skulle förefalla som om man följde sin egen vilja. Då fortsätter människan att arbeta med evolutionens kraft men har glömt vad det var hon gav. Det handlar då inte längre om att uppge något utan om att ha nått den fulla insikten om en själva och om varför man är här. Logos' tanke är en dylik tanke, och vi måste något likna Honom för att kunna verkligen offra.

Dr Besant har sagt att faktum, att det i världen icke finns någon religion, som ej är full av tankar om offer, visar att en stor esoterisk sanning ligger bakom detta. Offrandets lag har inte till fullo studerats ännu, ehuru en mästare en gång sade att den är lika viktig som reinkarna-

tionens lag och karmas lag.

Att se verkligheten bakom tingen är att lyssna till livets sång. Livets sång är den kraft som hela tiden flödar i allt levande. Alla olika rörelser i naturen har ljud och färg såsom sina uttryck och beledsagande yttringar – det finns andra, om vilka vi ingenting vet, men åtminstone ljud och färg hör till vår erfarenhet. Det är möjligt att lära sig höra något av naturens harmoni och se något av dess skönhet, härlighet och ordning, och det är på detta sätt mer än på något annat, man kan nå visshet om att allt samverkar för det goda och att den ordning, som ligger bakom denna skenbara oordning, är oerhörd och på allt sätt större, viktigare, verkställigare. Oordningen är intet annat än en obetydlig störning, skum på ytan. Därunder ligger det djupa havet, och det lyder fullkomligt den gudomliga lagen, även om det på ytan kan synas som om lagen aktades för intet.

Det är viktigt för oss att försöka, om vi kan, att förnimma den verklighet som ligger bakom, att känna det som icke kan användas eller störas på något sätt. Det är en stor tröst, en stor hugsvalelse, en stor trygghet, när vi en gång kan komma i beröring med detta och känna oss fullkomligt säkra på att allt tågar stadigt sin väg framåt och att det följaktligen ingenting betyder vad som sker på ytan, ty det är i värsta fall ett litet tillfälligt förtret, ett obetydligt virrvarr. Ständigt rör vi oss framåt mot enhet med det Enda. Vi är hela tiden del av det, och genom oss utvecklar det Enda sin manifestation av sig självt.

Det finns en sång, en så att säga stor samklang, som alltid ljuder bortom världarna. I antiken talade man om sfärernas musik enligt den tanke att solen, planeterna och stjärnorna under det att de rör sig i sina banor frambringar en mäktig harmoni. Också i Gamla testamentet läser vi: ”medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop”. Många anser detta vara ett vackert uttryck men också bara en poetisk symbol. Ett vanligt talesätt är ”för gott för att vara sant”, men allt gott och skönt måste vara sant, emedan det är gott och skönt. Om själva idén är god, så finns en grund för den, ty man hade ej kunnat tänka den, om det icke i högre världar finnes något motsvarande den. Allt det högsta, ädlaste och största är gudomliga tankar, och våra tankar är höga, rena och sanna i samma mån som de sträcker sig upp mot detta gudomliga. Vi måste söka förvärva denna idé – icke såsom en poetisk bild att leka med, utan såsom ett verkligt, grundläggande faktum – att utöver allt och djupast inne i allt finns alltid det sköna och det sanna. De ideer, som vanligen läggs fram för oss, är människans tankar om tingen, men verkligheten bakom tingen är Guds tankar om dem. Eftersom Gud är större än människan, är Hans tankar högre än våra tankar. Högre betyder inte strängare, mindre praktiska eller mer fjärran från det vanliga livet, utan större, skönare, härligare.

Vi lyssnar till livets sång, närhelst vi i allt söker finna det bästa och skönaste. Alla som studerar esoteriken måste nödvändigtvis vara optimister, ty de vet att fakta övernog berättigar till den mest optimistiska syn som tänkas kan. Sanningen bakom är alltid storslagen. Vi missförstår den och räcker inte till för den, men då kan man inte lasta sanningen för detta, utan endast vår egen brist på förståelse. På många skilda sätt – stora som små – kan vi alltså i det dagliga livet lyssna på denna livets sång, och när vi en gång kommit till att höra den, skall vi aldrig helt mista dess ton. Den höres i alla de olika världarna. Även om vi kunde höra hela sången, sådan den ljuder i en enda värld, skulle vi likväl ha bara en liten del av den, en enda ton. Allteftersom vi når den ena världen efter den andra, kommer vi att finna mera av dess skönhet och härlighet. Ju mer man hör av den, desto mer fulländad blir harmonin. Om man lät en oktavs alla toner ljuda på en och samma gång, finge man ingen harmoni, men i de högre världarna något som jag kan beskriva endast på ett något paradoxalt sätt – möjligheten att ju fler toner man kan låta ljuda, desto mer fullkomlig blir harmonin, eftersom alla ting där passar ihop med varandra på ett sätt man här nere icke det ringaste kan mena.

Om en del av en melodi är i en tonart och en annan del i en annan, blir deras samverkan en dissonans. Om vi kunde tänka oss att i rummet göra något slags projektion, i vilken var och en

av dessa delar skulle utvecklas i fullkomlig harmoni inom sig, och sedan i en annan riktning en ordning, i vilken dessa delar blandades, så att var och en av dessa harmonier blev en enda ton, så skulle man få någon uppfattning om detta. Det går inte att kläda det i ord. Men verkan av det blir att man kan projicera ett antal tonarter, vilka här skulle vara inbördes i dissonans, så att de i högre världar blir till en fullkomlig harmoni.

Mycken nutida musik är mindre harmonisk än den äldre musiken. Den rusar in i vilda dissonanser och söker därigenom på något sätt frambringa en finare harmoni. Den lyckas ej därmed. Jag tror dock att de som arbetar med detta, fångar glimtar om det jag talat om och försöker uttrycka det. De söker efter någon metod, varmed dissonanser kan fås att alstra harmonier. Jag tror inte att det kan göras i fysiska världen, men jag måste erkänna att jag inte tycker om dessa underliga senare yttringar, och därför är jag nog långt ifrån att förstå dem. De som komponerar all denna hemska musik, siktar väl mot något, vars emotionala och mentala motsvarigheter inte är dissonanser utan harmonier, men här i denna värld åstadkommer de en verkan, som icke är harmonisk. Kanske har de som kommit att uppskatta detta, lärt sig att frambringa verkningarna i sina högre höljen, så att de tycker om dessa underliga och disharmoniska toner.

Många av de egendomliga moderna konstyttringarna, icke endast de i musiken utan även de i måleriet, kämpar bestämt mot framtiden och åstadkommer verkningar bortom det som kan ses och höras. Det som kan ses och höras är i många fall oskönt, men jag kan nog tänka mig att de siktar mot något, som blir mycket skönt, när resultatet väl erhålles. Man önskar att det vore hyfsat harmoniskt i alla världar, så att det även här nere i det fysiska kunde vara skönt i sig för dem som inte förstår den högre aspekten!

Jag har hört ett antal människor säga att ett musikstycke för dem låter ungefär detsamma som ett annat. Många av oss känner ett visst oklart behag, när vi lyssnar på musik, men förstår den inte på något sätt. Det finns andra, för vilka ett musikstycke inte bara är behagligt för örat utan även lika bestämt som talet i ett föredrag. För dessa förmedlar musiken en tydlig form, som de kan se och uppskatta. Jag har hört framstående musiker samtala med varandra och inser därför att den tankeform en kompositör tonsätter alldeles bestämt kan överföras till en annan människa. Jag fick erfara något dylikt, när jag besökte Italien för några år sedan. En man hade skrivit ett musikstycke, som skulle framställa en fontän i en trädgård, och denna fontän hade tre bassänger, den ena ovanpå den andra. Medan han skrev sin musik som skildrade detta, hade han haft denna tankeform i sitt medvetande. Jag vet att samma tankeform förmedlades till en annan musiker, som aldrig sett fontänen eller trädgården och inte hade någon vetskap på förhand om vad stycket ifråga var avsett att beskriva. Men när han spelade det, framkallade musiken just denna bild för honom, så att han visste vilka partier, som avsåg fontänens olika bassänger, och vilket parti, som beskrev trädgården. Jag kunde se vissa motsvarigheter, men förrän jag fick veta hur stycket skulle tolkas, framkallade det inte denna bild för mig.

Detta är en högre musikalisk utveckling. När vi står på den nivå, där vi kan uppfatta en dylik mening i musik, förmedlar denna mer än den nu gör för de flesta av oss. Detsamma gäller en tavla. Just vad den förmedlar till en människa skiljer sig från det den visar en annan. Somliga är som mannen i Wordsworths dikt:

A primrose by a river's brim
A yellow primrose was to him,
And it was nothing more.
(En gullviva vid flodens brädd
Var för honom en gul gullviva,
Och den var intet mer.)

För skalden frammanade gullvivan en mängd sköna ideer. När denna förmåga är klart

befästad, kommer vi att befinna oss i ett tillstånd, där vi tänker i symboler. Detta är vad jaget gör i kausalkroppen, det tänker i symboler, icke i konkreta ting. Det är alldeles tydligt att detta är ett av de många sätten för medvetenhetens utveckling, även om det skiljer sig mycket från de vanligare.

Många av de nyare konstriktningarna, såsom futurismen och kubismen – vilka framställer ting, som inte liknar något vare sig i himlen eller på jorden men kan symbolisera något i högre världar – befinner sig för närvarande i ett övergångsskede. De gör halvdana arbeten. Det heter alltid att man inte skall låta barn se halvdant arbete. Somliga av oss är endast barn i detta avseende, varför vi inte uppskattar det, men när det är fullbordat, kan det vara en stor framgång. Livets sång är inte en enda del, utan en hel orkester. Den är en väldig mängd melodier, som alla ljuder tillsammans, och det kan vara så att den nya konstens förespråkare söker nå upp till en annan yttring, som vi ännu inte ser.

Stora förändringar kan ske i konsten och musiken liksom i religionen, samhället och politiken, när världsläraren kommer. Vi tänker vanemässigt på honom såsom ledande oss i religionen enbart. Jag vet inte varför vi skulle begränsa vårt tänkande till denna, ty säkerligen sker åtskilligt av människans evolution utanför den egentliga religionsundervisningen. Jag menar inte att religionen inte borde genomsyra allt vårt liv, det anser jag att den borde, men denna religion kan yttra sig på många olika sätt. Det kan därför bli så att världsläraren visar oss hur också dessa andra saker borde skötas, att han inspirerar icke endast prästen utan även poeten, målaren, skulptören, musikern och vetenskapsmannen. När vi får en mera tidsenlig framställning av religionen, en som är i bättre samklang med det särskilda utvecklingsstadium mänskligheten nu nått, kan det mycket väl vara så att denna nya utformning ger oss en underbar inspiration på alla dessa områden. Alldeles sant är att hans budskap kommer att föra oss närmare förståelsen av livets sång på alla sätt. Det kommer att visa oss mer av den bakomliggande härligheten, skönheten, harmonin och ordningen.

Det är väsentligt att införa ordning. Vi genomlever nu ett demokratiskt skede, och i samband därmed synes det ofrånkomligt att det råder en avsevärd oordning. Somliga människor rent av jublar över oordningen, kallar den individualism och säger att varje människa måste få gå sin egen väg, hur det sedan än går med de övriga. Nog är det nödvändigt att människor lär sig att gå sin egen väg. Men det är också nödvändigt att de, när det gjorts detta, lär sig underordna sin egen vilja den gudomliga viljan. Sedan de utvecklats förmågan att stå på egna ben och förmågan att handla och tänka självständigt, måste de lära sig att rikta sitt handlande och tänkande åt rätt håll. För att underordna sin vilja den gudomliga viljan måste man ju först ha en egen vilja. När en människa inte har något viljeliv, är det mycket enkelt, ty då låter hon allt bara vara och litar till "försynen". Sådana människor, som utvecklats en egen vilja, gör denna ibland gällande mot den gudomliga viljan. Det synes faktiskt bättre för deras utveckling att de är starka nog att välja fel för att de senare skall kunna välja rätt, ty människor, som inte har vilja stark nog att göra vare sig gott eller ont, är nog inte till särskilt stor nytta och kommer heller inte särdeles långt.

Att lyda den gudomliga viljan är att lyssna till livets sång. Ju mer vi söker denna, desto mer av den kommer vi att upptäcka. Allteftersom vi når värld efter värld, kommer vi att höra den mer storslaget och mer fullödigt. Det sägs här att vi redan nu kan göra oss en svag aning, kan se något oklart återsken av det helas glans, eftersom livets sång finns inom oss och att vi skall finna den, om vi söker djupt nere. Vi äger den gudomliga anden, den gudomliga livsfläkten inom oss. Det vi kallar den mänskliga naturen har bildat en skorpa över den, och därmed tränger melodin inte så lätt igenom – gnistan lyser svagt. Men den finns där, och gnistan är aldrig skild från den, sådan vi föreställt oss den. Den är alltid en del av den gudomliga lågans helhet, och vår plikt är att göra detta vårt lägre jag till vår lampa genom vilka lågan kan skina.

Inom oss finns av det gudomliga alltid en manifestation, som inte solkas eller på något sätt fördunklas av sin förbindelse med materien. Om vi kan förverkliga oss själva såsom detta,

kommer materien inte längre att ha någon makt över oss, men att fullt ut göra detta innebär en mycket hög grad av utveckling – kanske rent av utöver adeptskapet. Alltid finns denna manifestation, helt och hållet obefläckad, ofördunklad, oberörd. Om vi kan förverkliga om så blott en liten del av vår enhet med denna, känna att den är ”jag”, kommer vi att alltid höra livets sång. Hur mycket vi än omges av de lägre världarnas strider och sammandrabbningar, kommer då denna sång alltid att sjungas inom oss. Vi kommer då att göra vårt arbete i yttervärlden i fullkomlig frid och förnöjelse, eftersom vi vet att inom oss finns den enda verkliga sanningen och att det övriga bara är en tillfällig yttring. En lätt beröring med vår egen högre medvetenhet eller mästarens är ofta begynnelsen till att höra denna melodi. En dylik upplevelse medför en förnimmelse av detta inre liv, av glädje, av sällhet, av erövring, en känsla av att man segrat i en svår kamp.

Mästarens anmärkning fortsätter:

Den som väljer det onda vägrar att skåda inom sig, vänder sina öron bort från sitt hjärtas melodi, liksom han sluter sina ögon för själens ljus. Han gör detta, då han finner det lättare att leva i begären. Men inunder allt liv finnes den starka ström, som icke kan hejdas, de stora vattnen är där i verkligheten. Finn dem och du skall förnimma att ingen, icke ens den uslaste varelse, är annat än en del av den, hur blind han själv än är för denna verklighet och för sig själv bygger en fasans yttre spökgestalt.

Om en människa väljer det onda, är det emedan hon vägrar att skåda djupt inom sig. Det är knappast fråga om att hon avsiktligt väljer det onda, men eftersom hon aldrig går djupt inom sig, misstar hon sitt emotionalhölje för sig själv och lever därmed i sina begär, följer den lägre vägen, eftersom hon vill tillgodose dem. Det är emedan hon inte vill skärskåda livets fakta, som hon verkar emot evolutionens ström. Längre efter att hon nått den punkt, där hon kunde ha bytt väg till det högre livet, vänder hon bort ansiktet. Det är henne alltför obehagligt inse att hon vandrat för långt på orätt väg, att hon måste vända om för att taga itu med åtskilligt hårt arbete, besvär och sorg, som allt uppstått därav att hon satt i gång en kraft i orätt riktning. Det synes kanske inte vara särskilt allvarligt att många människor befinner sig i detta tillstånd, men om en så beskaffad människa når en ställning, där det står i hennes makt att göra mycket gott eller mycket ont, så löper hon en mycket allvarlig fara för sin utveckling i esoterisk mening.

När man läser ett textstycke som detta, tänker man vanligen på en sådan människa, som ger sig på svart magi i stor skala, men det är lika sant om mindre ting. Den som inte vill skärskåda fakta, kan mycket lättare förledas till den lättare men farligare vägen. Han blir benägen att välja det lätta före det rätta. Vi måste ärligen se oss sådana vi är. Den som med vett och vilja avstår från att göra detta, har nog anledning frukta att han inte skulle tycka om det han i sådant fall finge se. Samtidigt är det möjligt att fela i motsatt riktning: att hänge sig åt ett tillstånd av sjuklig självbespeglning kan sannerligen medföra allvarliga besvär och svårigheter. Sådana människor, som alltid rycker upp sig med rötterna för att se efter hur de växer, skriker inte framåt. Det stora är att förvissa sig om att man är på rätt kurs, att man försöker verka för det goda och sedan bara fortsätta stilla och stadigt och göra sitt bästa. Oroa er inte för ert framåtskridande! Det är nödvändigt att ni går framåt, men det gör ni bäst, när ni inte funderar på det, när ni förlorat all tanke på er själva, alltmedan ni gör något gott och gagnande arbete för andra. Det framåtskridande, jag själv kunnat göra under loppet av de senaste fyrtiofem åren, har kommit sig helt och hållet därav att jag kastat mig in i vad slags arbete som helst som behövde göras och lämnat frågan om framåtskridande därhän.

Det är visserligen så att den som blundar för faktum att han är gudomlig, bygger sig själv en fasans gestalt. Det svåra för oss med att hjälpa honom består i att det vi möter här nere är denna fasans gestalt och inte själen där bakom. Ändock måste vi försöka inse att denna själ finns där. Jag har nog tidigare nämnt att jag i yngre år gjorde vissa erfarenheter såsom lekman

i kyrkan och hjälparbetare i en av Londons värsta delar. Under denna tid träffade jag människor, som kanske hörde till de lägst stående och mest förfallna man kan finna i världen. De hade ingen tanke på att skaffa sig något hederligt eller ansett livsuppehälle. Deras enda uppfattning om livet var att stjäla sig fram och även begå andra, värre brott. De visste ingenting om något annat slags tillvaro. De som lever i bättre omständigheter, har knappast någon uppfattning om hur Londons verkligt fattiga lever. Jag har känt fem familjer, som bodde tillsammans i ett enda rum – en i varje hörn och en i mitten. De höll sams någotsånär, ungefär såsom råder i en svinstia, ända tills familjen i mitten tog en inneboende; då blev det bråk.

I de nyare länderna finns knappast något, som liknar slumområdena i Storbritannien. I varje ras vinnas mer framskridna och mindre framskridna människor, men i Storbritannien har vi låtit förhållandena gå till ytterlighet, eftersom vi inte alltid motsvarat vår förmåga och vårt ansvar. I vissa fall har vi massakrerat vilda raser, slaktat dem som vore de vilda djur, skjutit dem som man skjuter villebråd. I många fall har de som så behandlades därför inkarnerat i vår egen ras och blivit sluminvånare. Även om de därmed fått tillfället till en kropp av en högre ras, är de vanligen oförmögna att draga någon särskild nytta därav, i synnerhet när deras omgivning är så dålig.

Av människor, som lever i dylika villkor, tror jag inte vi kan förvänta oss något särdeles högt i fråga om moral eller mänsklighet. Dessa människor, som har ett brottsregister bakom sig och med en ärftlig belastning av brottslighet från föräldrar och som lever under sådana hemiska förhållanden, som jag beskrivit, hade icke desto mindre alltid inom sig någon liten gnista till något bättre – en smula vänlighet de kunde visa mot en sjuk granne, ett barn, en hund. Jag minns en man, som verkligen var ett mycket svårt fall, och jag tror att den enda glimt av något gott jag såg hos honom var att visade en stark tillgivenhet för en hund och kunde med denna dela sin sista matbit. Den gudomliga gnistan finns hos envar av dessa människor och visar sig, när man minst förväntar sig det. Man vet att den alltid finns där och att den är något man kan arbeta med. Om det någonsin funnes något fall, där man inte kunde finna något spår av den, skall man likväl vara viss om att den finns.

Vi bör alltid försöka minnas den härlighet som finns innerst inne hos en människa och som tydligt skall visa sig i något framtida liv, samtidigt som vi icke skall blunda för att dess framvisning i det yttre för närvarande är mycket bristfällig. Vi måste söka hjälpa den gudomliga gnistan att manifesteras sig, även om vi finner fall, där vi knappast kan beröra den. Det är icke envar givet att finna ut sättet. Vi träffar på människor vi inte kan göra särskilt mycket för. Vi försöker, vi gör vårt bästa. Men det kanske inte är denna människas karma att vi skall kunna hjälpa henne eller det kanske inte är vår karma att vara starka nog att finna ut sättet i detta särskilda fall. I dessa ting måste vi alltid minnas vikten av sunt förnuft och får inte låta oss ryckas bort från detta till hjälplöshet eller förtvivlan å ena sidan eller till något slags sentimentalitet, som gör oss blinda för uppenbara fakta å andra sidan. Man säger ofta att det är blott ett enda steg från det upphöjda till det skrattretande, och man kan ibland göra något ädelt och vackert till något alldeles löjeväckande genom att driva det för långt och in absurdum. Det finns många dylika exempel och tillfällen i samband med vårt teosofiska arbete.

Det gudomliga livet finns i envar, men i många fall kanske det visar sig blott torftigt och svagt. Vi måste då förhålla oss till saken sådan den är. I fysiska livet, för vårt liv i samhället, måste vi ha vissa lagar. De som bryter mot dessa lagar, de som blir så kallade vanebrottslingar, måste man handskas med på något sätt, som hjälper både dem och samhället. Jag vet att somliga människor driver idén om det inneboende ljuset så långt att de säger att brottslingar inte borde hållas inspärrade. Det synes mig dåraktigt, eftersom vi då skulle överlämna oss åt brottslingarna, så att livet, ordningen och framåtskridandet omöjliggjordes för tusentals människor, vilkas förutsättningar för utveckling är långt mycket bättre och vilka är långt viktigare för framåtskridandet i världen än dessa brottslingar är.

Vi får inte göra våra brottslingar orätt. Vi bör behandla dem som sjuka i stället för onda,

eftersom vanebrottslingen är psykiskt efterbliven. Han kan förvisso vara skicklig i några avseenden, men han är avgjort efterbliven i andra. Han är ur stånd att inse nödvändigheten av osjälviskhet, enhet och solidaritet, ty om han det gjorde, skulle han ju inte vara en vanebrottsling. De som läst professor Lombrosos verk, minns att han efter en lång rad experiment drog slutsatsen att alla vanebrottslingar var efterblivna i hjärnans utveckling och att hos alla de brottslingar han undersökte, oavsett hur skickliga de varit under livstiden, hjärnan vägde mindre än den gör hos normala människor. Han uppgav att vissa delar av hjärnan inte ännu varit aktiva hos dem.

Den vanliga uppfattningen om att utkräva hämnd på brottslingar är säkerligen det alldeles felaktiga sättet att söka komma till rätta med dem. Det synes mig ovärdigt civiliserade människor. Vi måste skydda oss för de brottsliga klassernas angrepp, men eftersom även brottslingen är en människa och broder, ehuru en mycket yngre broder, bör vi, samtidigt som vi skyddar oss för honom, söka hjälpa och skola honom, inte hämnas på honom. Det finns en tanke enligt vilken andra kan avhållas från brott genom att ett avskräckande exempel statueras med en människa. Detta är att göra ont på det att gott må komma därav. Historien visar att det goda inte vinnes på det sättet.

Alla dessa fasaväckande former är spöksyner. De finns inte i den gudomliga verkligheten. I Kina säger man att det onda bara är en mörk skugga av det goda. Det mesta av det onda i världen har vi åstadkommit, emedan vi i detta liv eller i föregående liv inte verkat i harmoni med de gudomliga lagarna. Om det vore möjligt att vi alla verkade i harmoni med dem, skulle det onda göras om intet. Det var nödvändigt för oss att förvärva en smula fri vilja för att lära oss att bruka den. Denna fria vilja har vi använt orätt lika ofta som rätt; detta är alldeles naturligt och kan sägas utan att klander behöver riktas mot någon. Följden därav har blivit att det onda kommit in i världen. Men detta är alltid en störning blott på ytan. Alltid i de djupa vattnen inunder råder det gudomliga livets stora strömmar och den evolution som Logos har stakat ut åt oss. Detta är livets bestående verkligheter. Det övriga ligger blott på ytan, ehuru det för oss ofta synes vara oerhört betydelsefullt och mycket mäktigt. I verkligheten, jämfört med det övriga, är det inte alls något mäktigt. De stora vattnen påverkas ej av något vi kan se. På något gåtfullt sätt gäller att "Blint de onda verka himlens rättfärdiga vilja", som Southey sade.

Det är med denna innebörd jag säger dig: Alla dessa väsen, bland vilka du kämpar dig framåt, är brottstycken av det gudomliga. Och så bedräglig är den illusion, vari du lever, att det är svårt att gissa var du först skall upptäcka den ljuva stämman i andras hjärtan. Men vet att den med säkerhet finns inom dig. Sök där efter den, och när du en gång hört den, kommer du att lättare igenkänna den omkring dig.

Om vi kan betrakta tingen från jagets i kausalkroppen synpunkt, än mera: om vi kan tränga fram till nästa högre värld, buddhivärlden, kommer vi att se allt dettas verkliga mening. Det vi då får se är inte någon liten del av det helas lägre aspekt, utan det hela självt. Vi kan då inse vilka proportionerna är och se hur verkligt litet det onda är, hur "Det onda är noll, är intet, den tystnad som visar att ljudet finns." Detta är sannare än Browning måhända visste, när han skrev det. Vi kan vara vissa om att bakom, bortom och över allt det onda forsar den stora strömmen stadigt fram, höres livets sång, om vi blott går djupt nog för att höra den, ty tingens själ är ljuv och varats hjärta är en himmelsk vila, såsom Herren Buddha sade oss för länge sedan.

Vi måste finna vägen till Gud genom att vårda gnistan, tills den blir en låga. Denna kommer då att bränna upp de murar som individualiteten byggt, men när den sålunda förstör dem, kommer den inte att mista den styrka och bestämdhet den förvärvade genom att bygga och bruka dem. Den kraft den sålunda vinner kommer därmed att förmå den att till slut handla icke såsom en gnista utan såsom en sol, som strålar liv och ljus genom ett väldigt solsystem,

och då kommer människan verkligen ha blivit liksom Gud.

Vi kan nu begrunda chohanens kommentar till femte regeln:

Livet självt äger talförmåga och tiger aldrig. Och dess yttrande är icke, som du döve kanske antar, ett rop. Det är en sång. Lär av den att du är en del av harmonin. Lär av den att lyda harmonins lagar.

Här nere ser man på ytan av tingen mycken förvirring, klagan och sorg, fattigdom, girighet, oärlighet och illvilja, och man kan då gärna tro att man, om man trängde djupast in i livet självt, skulle finna det vara ett rop på hjälp, en klagan över lidande. Men det är inte detta – man finner att det inte är ett dylikt rop utan en sång. Vad skummet på ytan än kan göra, vilka små virvlar vi än kan se här med yttre ögon, forsar den mäktiga strömmen likväl stadigt framåt, och det är den som räknas, det är den som avgör.

Ropet efter vila och frid är ofta allt vi kan höra i fysiska världen. När vi stiger till de högre världarna, inser vi att hela denna livets ström som flödar inifrån yttrar intet rop efter vila, utan sjunger en härlig triumfsång, medan den stadigt rör sig framåt den väg Gud utsett för den. Såsom här sägs, kan man av denna sång lära att man är en del av harmonin och kan man även lära att lyda harmonins lagar. Hela detta underbara och härliga universum är ett uttryck för Guds vilja. Det rör sig stadigt framåt såsom Han menat att det skall röra sig. Allt vi behöver göra, om vi blott förstode det, är att göra oss till intelligenta delar av denna rörelse, att inse vad det är, Han vill att vi gör, och sedan göra det.

Det är inte svårt och har aldrig varit svårt att veta vad Han vill att vi gör, ty religionen i världen från de äldsta tider, som lämnat oss några uppteckningar, har lärt just detta med avseende på människors handlande. Det har funnits många trosformer och lika många olika namn på högre ting som det finns religioner, men alla religioner har varit överens om vad det är människan borde göra. Detta är det viktiga, och det är underligt att människor inte kan förmås att fatta denna idé och arbeta med den. Religionerna är alla ense om att den goda människan är den givmilda, osjälviska människan, den vänliga människan som inte förtrycker andra utan på allt sätt försöker hjälpa dem framåt på vägen – den människa som skänker till de fattiga, som ger de hungriga att äta och de törstiga att dricka, som kläder de nakna och besöker de sjuka och dem i fängelse. Det är detta som Kristus uppges ha sagt avgöra människornas öde. I buddhismen, den sista av de religioner som Hans store föregångare, Herren Gautama Buddha grundade, finner man exakt samma dygder framhållas. När den nuvarande världsläraren kom till oss i Sin inkarnation såsom Shrī Krishna, förkunnade han samma lära. Olikheter finns i vissa yttre former och namn, vilket är oväsentligt, men själva läran har alltid varit densamma. Oaktat att människorna alltid fått höra talas om Guds vilja, alltid fått veta vad Gud vill, är det likväl mycket svårt att få dem att göra den.

Vi läser mycket om det enkla livet. Det allra enklaste livet är nog det som forna tiders eremiter levde och som ännu i dag i Indien de lever som vandrar ut i djungeln utan att föra med sig någonting och ägnar sig helt åt att följa det högre livet. Jag är väl medveten om att ett dylikt liv gör många av dem sämre och att de, som skulle ägna sig åt det högre livet, ibland i verkligheten ännu inte förmår göra det så helt och fullt, inte står på den nivå, där de kan ägna hela livet åt meditation. Således finns det yogier, som givit anledning till kritik av yogan, och eremiter, som dragit vanära över sin religion. Likväl kvarstår faktum att det allra högsta och enklaste livet sannerligen är det fullaste livet – det liv som leves i de högre världarna.

Detta är icke allom givet. De flesta av oss utövar karma yoga, det aktiva tjänandet. Det är vår uppgift att arbeta för mänsklighetens bästa i fysiska världen. Den som drar sig undan världen, bör arbeta för den långt starkare och mer bestämt, men på en högre nivå. Han drar sig tillbaka för att meditera i en djungel eller grotta icke därför att han vill slippa leva bland alla andra och desto lättare frälsa sin egen själ på detta sätt. Han gör det, emedan han redan är en själ, som är frälst, strålande, glad, stark, en andlig kraft och han känner att han göra ett större arbete i högre världar än han kunde i en stad, bland alla störningar från fysiska världen.

Ibland har människor dragit ut i djungeln bara för att slippa de världsliga plikternas ansvar och svårigheter. Men den som nått bortom den världsliga plikten, finner att den upphör för honom, och när vägen sålunda öppnas för honom, kan han tillåta sig att pröva sannyäsins eller munkens högre liv. Likväl synes även i detta fall och i detta skede av världshistorien munklivet icke vara den allmänt angivna vägen. Det finns så mycket att utträtta i världen att åtminstone vi måste fylla alla våra plikter i denna, innan vi kan känna oss fria att draga oss undan härifrån och överlämna arbetet till andra. När den store världsläraren kommer, kan det bli så att Han väljer dem som skall arbeta på dessa olika områden. Det kanske blir så att några av de unga utväljes att leva munklivet. Vi vet inte, men alldeles visst är att Han kommer att behöva kärleksfulla, aktiva, villiga hjälpare i fysiska världen. Låt oss för närvarande utföra detta arbete, ty detta kommer i våra händer att göra. Om när Han kommer, Han väljer att draga några av oss undan för att vi skall göra något högre arbete, så kommer Han att ge oss kraften att göra det, men låt oss för närvarande göra det som uppenbarligen är vår plikt och göra det med all vår makt såsom för Herren och icke för människorna.

6. Lagra i ditt minne den melodi du hör.

Endast brottstycken av den stora sången når dina öron, medan du alltjämt är människa. Men om du lyssnar till den, minns den troget, så att intet av det som nått dig går förlorat och sträva att därav lära innebörden av det mysterium som omger dig. Med tiden behöver du ingen lärare. Ty liksom den enskilde har röst, har även det, vari den enskilde finns till.

Om du lyssnar, skall du ibland få höra den stora sången. Minns den då och glöm aldrig vad du fått höra, så att intet av det som nått dig kan gå förlorat. Genom att sätta samman brottstyckena av den stora sången kan du stegvis av denna lära meningen med det mysterium som omger dig.

Livet är ett mysterium för dem som icke ser det som en helhet, och ingen av oss kan se det till fullo, förrän vi blir ett med systemets Logos, den Logos som allt detta liv är uttrycket för. Han ensam kan se det till fullo. Vi som små brottstycken (jag vet att det inte är filosofiskt, jag tror att det kommer det faktiska närmare än varje annan formulering), som små delar av Hans medvetenhet, kan identifiera oss mer eller mindre med denna stora medvetenhet. Och i samma mån som vi gör detta, kommer vi att kunna se detta, känna detta, veta detta. Var och en av oss som försöker höra livets sång, försöker sätta samman de brottstycken han ser här och där.

Troligen är hela naturen uttrycket för något enkelt. Ett mycket litet antal enkla krafter, verkande under olika betingelser, svarar för allt vi ser omkring oss, men vi är ännu icke i stånd att se exakt vad dessa krafter är och hur betingelserna verkar. Det synes i förstone därför egendomligt att vår vetenskapliga forskning finner komplexiteten öka, ju mer den tränger in i naturen. Till exempel ökar man sitt mikroskops grad av förstoring och finner att det, som syntes vara blott en liten prick, i verkligheten är en underbart komplex organism. Intill nyligen föreställde sig kemister ett grundämne såsom guld eller järn såsom något osammansatt, men för ett antal år sedan såg vi med klärvoajans, som når långt bortom mikroskopet i förstoring, att det är något mycket komplext. Vi såg till exempel att det, som vanligen kallas en kemisk atom av guld, innehåller tre tusen fem hundra fyrtiosex yttersta fysiska atomer och att dessa rör sig i grupper runt sitt gravitationscentrum mycket likt ett solsystem.

Allt förefaller således bli mer komplext, ju djupare vi utforskar det. Likväl är detta inte sant, ty om vi fortsätter vidare och vidare, finner vi till sist att allt är byggt av bubblor i *koilon* – byggda av intet – och att hela det materiella universum på sätt och vis är en illusion. De indiska böckerna talade faktiskt för länge sedan om detta – att det finns en yttersta enkelhet bortom allt det komplexa. Vi kan inte tala med visshet, eftersom vi ännu inte sett det, men det synes så sannolikt att vi nästan kan anse det visst att samma regel gäller överallt: att komplexiteterna visserligen är ofantligt mycket större än vi först antagit dem vara men att det bortom alla dessa likväl råder absolut enkelhet.

7. Lär av denna harmonins läxa.

8. Du står nu rak, fast liksom en klippa mitt i virrvarret, lyder Krigaren, som är du själv och din konung. I striden obekymrad om allt utom att utföra hans befallning, utan längre någon tanke på stridens utgång, upptagen av det enda viktiga, att Krigaren skall segra, vet du att han omöjlig kan besegras – står du sålunda kall och vaken, använder den hörsel du förvärvat genom smärtan och genom smärtans upphävande.

Den store venetianske mästaren beskriver här det tillstånd, människan bör ha uppnått, när det högre jaget är krigaren, den som kämpar. När människan inser att hon i sanning är denne krigare, att hon är detta högre jag och att det är gudomligt och inom Logos, bekymrar hon sig inte längre om livskampens utgång, tänker bara på att utföra detta högre jags befallning.

Under vår kamp i världen, vår strävan att göra vårt arbete och fylla våra plikter, är vi mycket bekymrade om resultatet. Vi tror att det rätta inte kommer att segra, såvida vi inte kan arbeta för detta. Det vore ju sorgligt, om någon av oss ej skulle förmå att göra sin insats för tryggheten av detta mål, men vi kan vara vissa om att det rätta slutligen måste triumfera, vad som än händer, och att bara vi lyder det högre jagets befallning, bara vi gör vårt yttersta, behöver vi inte bekymra eller oro oss, om denna yttersta ansträngning synes misslyckad. Men vi måste vara mycket vissa om att vi gör vårt yttersta och att vi icke brukar denna visshet om att det rätta kommer att segra såsom en ursäkt för lättja.

Tusentals människor sade på tal om det stora kriget: ”Ja, det rätta kommer att vinna, så varför skulle vi behöva göra något?” Ja, det rätta vann, men det var sorgligt för dem som ändå hade tillfälle att hjälpa till men avsiktligt vägrade. På dessa ligger karman av att ha försummat ett viktigt tillfälle och även karman av allt det onda som tillkom på grund av förseningen. Om fler människor modigt stigit fram och visat sig villiga att offra sig, skulle det rätta ha vunnit mycket tidigare och många liv ha sparats. De som höll sig undan blev ansvariga för det tillkommande antalet stupade. Det finns nog många människor, ehuru det synes svårt att tro det, som hellre skickar någon annan att dö för sig än dö själva. Det är ett lågt utvecklingsstadium, men det finns tydligen sådana.

Det är absolut visst att i livets stora kamp det rätta segrar till sist och även att alla utvecklas till fullkomning någon gång, på något sätt, kanske ej i denna planetkedja utan i en annan. Det finns de som tar detta som en ursäkt för lättja och säger: ”Allt blir bra till sist. Jag behöver inte anstränga mig. Det högre jaget utkämpar striden någonstans i någon högre värld. Det har ingen betydelse vad jag som personlighet gör.” Dessa bereder sig en mycket sorglig karma, ty de medverkar till att försena det godas slutseger i denna evolutionscykel.

Det råder en stor skillnad mellan att veta att krigaren inom en måste vinna och det närmast föregående stadium, på vilket man inte säkert vet. På detta tidigare stadium bara känner man oklart att han måste segra och är man mycket orolig för sin del i kampen. Ehuru denna oro är ett misstag, är stadiet som sådant nödvändigt. Men den som med visshet vet, når det fulländade lugnet även mitt i misslyckandet – icke överksamhetens lugn och ro, utan den gudomliga viljans i det högre jaget. Från den stora fullbordans synpunkt betraktat är ingens arbete obetydligt. Alla de små bemödandena sammantagna gör den mäktiga helheten, men varje människas del däri är så liten att hon inte får vara orättmätigt stolt över den. Det rätta måste segra, men frågan är om vi skall ingå i den segrande härskaran nu eller om vi skall höra till dem som lämnas bakom. Vi måste höra antingen till dem som lyfter eller dem som lyftes. Varje människa måste vara en av dem som arbetar för mänsklighetens välgång eller en av dem, för vilka detta arbete göres.

Det verkliga jaget kommer att segra, det kan ej lida nederlag. När personligheten kastas av och krigaren inom människan strider, måste han vinna. När man till fullo identifierat sig med honom, står man kall och vaken och iakttar den kamp man deltar i, alldeles som om man icke deltog i den. Man försöker under allt detta lyssna till livets sång, man använder den hörsel man förvärvat genom smärtan och genom smärtans upphävande. Så länge man har smärtan

och känner den som sådan, kämpar man alltjämt, är man bara på väg. Men genom att upphäva den kommer man in i det tillstånd, vari man så att säga har ett annat sinne, som sätter en i stånd att hela tiden höra och se det som ligger bortom. Mitt i allt virrvarr, all kamp hör man livets sång, mitt i all vild förvirring ser man den mäktiga strömmen. Man har kommit att se att smärtan är något övergående. Man når bortom den, så att den inte längre plågar en, inte längre vållar en lidande. Man vet dess mening, och dess makt att skada en är därför död.

Noter

Sidan 2.

Adeptens stadium är 45-jagets stadium. Stadiet omedelbart efter detta är chohanens eller 44-jagets stadium.

Mahachohanens initiation eller sjunde initiationen gör individen till 43-jag, manifestaljag.

Med ”det lägre jaget” eller ”personligheten” menar C.W.L. förstatriaden med dess höljen – fysiska, emotionala och mentala. På motsvarande sätt menas med ”högre jaget” (engelska originalet: ”the Ego”) andratriaden och med ”monaden” (engelska: ”the Monad”) tredjetriaden.

Läsaren uppmanas att ha i åtanke att teosoferna saknade den kunskap hylozoiken ger om monaden, uratomen, såsom det verkliga, odödliga jaget, och att de oklarheter om det verkliga jaget, som råder hos teosoferna och deras avläggare såsom Alice A. Bailey, beror på denna okunnighet. De hade visserligen termen ”monad” men saknade det pytagoreiska begreppet, så att de använde denna term, ”monaden”, om tredjetriaden, som ju är monadens hölje och redskap i världarna 43–45 (exaktare: 43:4–45:3), liksom förstatriaden är monadens hölje och redskap i världarna 47–49 (47:4–49:7) och andratriaden detsamma i världarna 45–47 (45:4–47:3). Efter-som teosoferna saknade begreppet om ett bestående, odödligt jag utöver de just nämnda triaderna – höljen och redskapen –, som de kallade ”lägre jaget” ”högre jaget” och ”monaden”, använde de dessa termer även att beteckna jaget–monaden såsom inkarnerad i och identifierad med något av dessa tre triader. Därför uppstod naturligt frågan hos intelligenta läsare av teosofisk litteratur: Men vad är då själva jaget? Och var finns det? Laurency: ”Många som studerat teosofiska litteraturen ha förgäves letat efter ’jaget’, undrande, var det håller hus. De veta med sig själva, att de äro ’jag’, men hos teosoferna är jaget alltid något annat och någon annanstans. Teosoferna tyckas sakna förståelse för, att jaget är en uratom, att jaget är monaden, att jaget är individen och att jaget är personligheten, att jaget är centrat i lägsta triaden. De tyckas anse, att jaget (som de kalla ’egot’) är centrat i större kausalhöljet och icke följer med det lägre, inkarnerande kausalhöljet (triadhöljet, ’personligheten’). De ha även hänfört ’jaget’ till tredjetriaden, som de kalla ’monaden’ (grekiska för enhet), utan förståelse för, att jaget– monaden är en enhet, en odelbar uratom, och icke tre, flera eller många.” *Livskunskap Tre*, 5.24.1

”det högre jagets förening med monaden”, egentligen andratriaden såsom underordnad och styrd av (inrätad med) tredjetriaden, vilket förutsätter att monaden är självaktiv och självmedveten i tredjetriaden, att monaden har blivit ett tredjejag (åtminstone 45-jag med medvetenhet och vilja i 45:1, tredjetriadens lägsta enhet).

Med ”det inre jagets röst” menas inspiration individen erhåller från sin övermedvetenhet. Detsamma avses med uttrycket ”tystnadens röst”.

Sidan 3.

Buddhivärlden är essentialvärlden, värld 46.

Pälispråket eller pāli rätt och slätt är ett medelindiskt artificiellt språk (resultatet av en sammanjämkning av flera medelindiska dialekter), använt för buddhismens tidiga spridning, från 500-talet före vår tideräkning och framåt. Strecket över a i ā anger lång vokal, ā uttalas alltså ungefär som a i svenska ”rad”. Pāli förstås och brukas fortfarande av lärda munkar inom den sydliga buddhismen (huvudsakligen i Sri Lanka, Burma, Thailand, Laos och Kambodja). Det brukas även som samtalspråk av våra äldre bröder med sina lärjungar. Det är nära be-

släktat med det äldre sanskritspråket, förhåller sig till detta ungefär som italienskan till latinet.

”Då som först är människan en själ och betraktar tingen ur själens synvinkel.” Termen ”själ” brukas av teosoferna såsom beteckning dels på kausalmedvetenheten (47:1-3) och det motsvarande höljet, kausalhöljet, dels på essentialmedvetenheten (46) och det motsvarande höljet, essentialhöljet. På detta ställe betyder ”själ” essentialmedvetenheten. När monaden blivit ett essentialjag, 46-jag, är den emellertid icke längre människa, utan har lämnat människoriket. ”Förverkligat buddhimedvetenheten” betyder detsamma, ty ”buddhi” är teosofernas beteckning på 46-medvetenheten.

”Därför får det även ingå i första initiationen”. Vid första initiationen erhåller människan första medvetna kontakten med 46-medvetenheten. ”Christosbarnets födelse i grottan i Betlehem” är en symbol gnostikerna använde för denna initiation, ty ”Christos” var deras beteckning på 46-medvetenheten. ”Betlehem”, hebreiska för ”brödets hus” var fysiska kroppen, ”grottan” hjärtcentret.

”Sollogos” är teosofernas beteckning på vårt solsystems styrande monad, solsystemhärskaren.

”Arhat” är essentialjag, 46-jag, 4:de gradens invigd.

”Nirvåniska världen är värld 45, superessentialvärlden.

”Monadens värld” är värld 44, submanifestvärlden.

Sidan 5.

”Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå, om denna lära är från Gud.” Evangelium enligt Johannes, 7:17.

”Jag har redan förklarat hur det högre jaget för ner en del av sig själv i personligheten.” Detta är oförenligt med hylozoiken. ”Högre jaget” (”the Ego”) = andratriaden består av en superessentialmolekyl (45:4), en essentialatom (46:1) och en mentalatom (47:1). ”Personligheten” = förstatriaden består av en mentalmolekyl (47:4), en emotionalatom (48:1) och en fysisk atom (49:1). Ingen enhet av den högre triaden föres ”ner” i den lägre triaden. Att det sedan kan förekomma energipåverkan från den högre triadens enheter på den lägre triadens enheter är visserligen sant men är en helt annan sak. De tre aspekterna materia, medvetenhet och rörelse (kraft, energi) får icke sammanblandas.

”Monaden för ner en stråle av sig själv – detta är den närmaste liknelse vi kan finna – i den nirvåniska världen, den värld som är närmast lägre än dess egen.” Enklast, klarast och sannast blir det, om vi använder hylozoikens terminologi: tredjetriaden består av tre enheter, varav den lägsta är en 45-atom.

”den framträder såsom ātma–buddhi–manas, vilka tillsammans utgör det högre jaget.” Andratriadens tre enheter avses: ātma = superessentialmolekylen (45:4), buddhi = essentialatomen (46:1) och manas = mentalatomen (47:1).

Sidan 6.

”eftersom den även är känsla”. Buddhimedvetenheten, essentialmedvetenheten (46), aktiverar hos människan inte bara det kausala (47:2) och högre mentala (47:4) utan även det högre emotionala (48:2).

”Såsom Gudomen visar sig i den serie världar som tillsammans utgör den kosmiska fysiska världen, den lägsta kosmiska världen, uppenbarar Han sig såsom tre och likväl en, den evigt välsignade treenigheten, som likväl är en härlig enhet.” ”Gudomen” betyder alltid något kollektivväsen i sjätte naturriket (världarna 43 och 44) eller ännu högre rike, vanligen något sådant gudomsväsen som är det styrande monadkollektivet för något slags system, solsystem eller grupp av solsystem. ”Kosmiska fysiska världen” avser sjutalet atomvärldar 43–49; på motsvarande sätt blir ”kosmiska emotionala världen” sjutalet atomvärldar 36–42 etc. Med ”den välsignade treenigheten” avses faktum att alla gudomskollektiv förvaltar de tre funk-

tioner som närmast uttrycker de tre verklighetsaspekterna vilja (rörelse), medvetenhet och materia; de är således lagvaktare, evolutionsövervakare och materieformare. I gnostikernas symbolik kallades dessa tre kategorier inom gudomskollektivet ”treenighetens tre personer: Fadern, Sonen eller Christos och den Helige Ande. För att särskilja ”Christos” i denna betydelse från dess betydelse av 46, essentialmedvetenheten, förtydligade man med tillägget ”kosmisk”: ”kosmiske Christos”. För att ytterligare krångla till symboliken, så att den skulle bli om möjligt ännu mindre begriplig för de oinvigda, lät de gnostiska doktorerna ”treenighetens tre personer” stå även för dels de tre triaderna – ”Fadern” = tredjetriaden, ”Sonen” = andratriaden och ”den Helige Ande” = förstatriaden –, dels för de tre enheterna inom varje triad, så att till exempel ”Fadern” = 43:4, ”Sonen” = 44:1 och ”den Helige Ande” = 45:1.

”Gud skapade människan till sin egen avbild.” Första Moseboken 1:27.

Det komplicerade resonemanget om hur dels ”treenighetens tre personer” alla vistas i den högsta världen, dels ”Sonen” stiger ner en värld och ”Anden” två världar kan ersättas med det enklare konstaterandet att 43-jagens gudomskollektiv fungerar såsom lagvaktare främst från värld 43, som evolutionsövervakare från värld 44 och som materieformerare från värld 45.

Sidan 7.

”Det som utmärker adepten är att han förenat monaden med det högre jaget. Eftersom han blivit ett med monaden, har han redan nått den höjd, där Gudomens tredje eller lägsta manifestation verkar.” Adepten = det fulländade 45-jaget är, som sades ovan, i näst sista noten till sidan 2, självaktiv och självmedveten i tredjetriaden, i åtminstone dess lägsta enhet (45:1), dess ”lägsta manifestation”. Intressant är formuleringen ”att han förenat monaden med det högre jaget”, eftersom den klart utsäger att adepten icke är vare sig ”monaden” (= tredjetriaden) eller ”högre jaget” (= andratriaden) utan en tredje part, som använder dessa båda som sina redskap. Denna tredje part är givetvis monaden-jaget i pytagoreisk mening.

”Korsfästelsen och uppståndelsen” avser fjärde initiationen, varmed monaden blir ett 46-jag; himmelfärden avser femte initiationen, varmed monaden blir ett 45-jag. Dessa är gnostiska symboler, vilka C.W.L. såsom gammal invigd i gnostikens högsta grad med förkärlek använde.

”tungor såsom av eld satte sig på dem, en på var och en av dem.” Apostlagärningarna 2:3.

Sidan 8.

”Häri ligger en djupare innebörd.” Galaterbrevet 4:21-28.

”Hon identifierar denna kausalkropp med sin individualitet och ryggjar tillbaka för tanken att förlora denna.” Genom att förvärva ett kausalhölje övergår monaden från djurriket till människoriket. Det är detta kausalhölje, som möjliggör för människomonaden att vara självmedveten, vara medveten om att vara en individ med individualitet. Själva individualiteten som materiellt faktum ligger dock icke i kausalhöljet utan i monaden själv; annorlunda uttryckt: monaden är i alla naturriken en individ med oförlorbar individualitet. Det enda monaden förlorar genom att uppge kausalhöljet vid övergången till femte naturriket och förvärvet av 46-hölje är den isolerade jagmedvetenheten; i alla högre riken är monaden samtidigt jagmedveten och gruppmedveten. Jagmedvetenheten kan monaden aldrig förlora vid övergång till högre rike.

Sidan 9.

”Detta slags samādhi – ett tillstånd som ligger alldeles bortom ens medvetenhet – är icke något som våra mästare uppmuntrar oss att söka.” Samādhi betyder kontemplation. Laurency säger härom: ”Koncentration är uppmärksamhetens fasthållande vid en viss sak. Meditation innebär en koncentrerad analys av alla relationer hörande till detta ämnesområde. Kontemplation medför renodling av problemet, tills idén börjar skönjas och uppmärksamheten kan koncentreras till denna enda punkt. Upphör därvid aktiviteten riskeras insomnande eller vanlig

trans. Kan den fasthållas tillräckligt länge fås illumination och individen finner det sökta.”
Kunskapen om verkligheten 7.17.9

”Världens store andlige konung” är planethärskaren, planetregeringens chef, Segraren från Venus. Han kallas ”den Ende Invigaren”, eftersom det är han som förrättar de planetariska invigningarna eller initiationerna, varigenom monaden blir kausaljag, 46-jag, 45-jag etc. Såsom här sägs, förrättar han dem alla, utom de två första, för vilka Christos–Maitreya är ställföreträdande initiator.

C.W.L. uppger att H. P. Blavatsky stred under Giuseppe Garibaldi år 1864, men det skall vara 1867. Hon deltog den 3 november detta år i slaget vid Mentana, tre mil nordost om Rom, med Garibaldi och hans rödskjortor mot de påvliga och franska trupperna och sårades där- under fem gånger. Mod saknade hon sannerligen inte, den kära H.P.B.

”mötet med det egna högre jaget” avser monadens slutgiltiga förvärv av essentialmedveten- heten, 46-medvetenheten.

Sidan 10.

”Ju högre en människa stiger, desto djupare kan hon falla, om hon faller ända ner till botten.” Detta gäller emellertid endast fram till och med mentalstadiet, humanitetsstadiet, ty därifrån kan människan falla, om hon gör det ödesdigra valet att avsäga sig sin mänsklighet och sälla sig till medvetenhetsutvecklingens och mänsklighetens svurna fiender. När hon blivit kausaljag, när monaden genomgått tredje initiationen, kan hon inte falla så djupt mera. Det fall som talas om här, tillbakaryggandet inför fjärde initiationen, betyder att monaden faller tillbaka i sitt gamla kausalhölje, fortsätter att vara kausaljag, och får göra ett nytt försök i en senare inkarnation. Se *Människans väg*, kapitel 11.11.

Sidan 11.

”Jaget behåller allt det uppnått.” Här kan ”jaget” utan vidare tagas i den pytagoreiska inne- bördens av jaget–monaden.

”Vi har sett att lärandets sal börjar i emotionalvärlden”. Detta motsvarar de villkor som gällde för lärjungaskapet fram till år 1925. Detta år skärptes kraven, så att aspiranten numera måste ha uppnått mentalstadiet för att komma ifråga för lärjungaskapet. Numera gäller därför för aspiranten att ”okunnighetens sal” är emotionalstadiet, ”lärandets sal” är mentalstadiet och ”visdomens sal” är kausalstadiet. För antagna lärjungar gäller givetvis ännu högre krav; för dem är ”okunnighetens sal” mentalstadiet, ”lärandets sal” kausalstadiet och ”visdomens sal” essentialstadiet.

Swāmi T. (Tallapragada) Subba Row (1856–1890) var en indier, som vid sitt första möte med H. P. Blavatsky blev i sin hjärna medveten om att han var en gammal invigd.

Sidan 12.

”Han måste kämpa på andens sida. Anden lär sig gradvis att använda materien.” Här betyder ”anden” detsamma som medvetenheten.

”Den högre tolkningen av denna aforism är tillämplig, när personligheten ställts åt sidan och människan är ett med det högre jaget. Då får hon lära sig att individualiteten måste ställas åt sidan och söker monadens medvetenhet. Monadens måste få verka genom det högre jaget.” ”Personligheten” är förstatriaden och dess höljen (47:4 – 49:7); ”människan är ett med det högre jaget” betyder att monaden centrat sig i andratriaden, blivit ett andrajag. Såsom andrajag får monaden lära sig att ställa (”individualiteten” =) isolerande kausalmedvetenheten åt sidan till förmån för enhetsmedvetenheten, 46-medvetenheten i andratriaden och begynnande 45-medvetenheten i (”monaden” =) tredjetriaden. Väl centrad i tredjetriaden måste monaden låta dennas energier (43:4, 44:1 och 45:1) verka genom (”högre jaget” =) andratriadens tre enheter (tredjetriadens 43:4 genom andratriadens 45:4, tredjetriadens 44:1 genom andratriadens 46:1

och tredjetriadens 45:1 genom andratriadens 47:1).

Sidan 12-13

”Det högre jaget kan, som sagt, på ett tidigt stadium göra misstag, men det är långt mindre sannolikt att högre jaget begår misstag än att personligheten gör det. Monaden gör inga misstag.” Man får inte fatta dessa ”jag” som egna individer, oberoende av uratomjaget–monaden, utan alltid som monadens redskap. Det handlar med andra ord om monaden verkande i och genom ”personligheten” = förstatriaden, ”högre jaget” = andratriaden och teosofiska ”monaden” = tredjetriaden. Ett ungt andrajag, det vill säga ett 46-jag allttjämt stätt i erövring av essentialvärldens sju huvudsakliga medvetenhetsslag, kan göra misstag. Ett fulländat 45-jag, centrat i tredjetriadens 45-atom är såsom sådant ofelbart, men om dess ”personlighet”, inkarnerad i fysiska världen alltid skall vara ofelbar, fordras att 45-jaget, monaden verkande i tredjetriadens 45-atom, ständigt övervakar den, vilket kanske inte alltid är fallet.

Sidan 13.

”Nedstigandet i materien”. Alla världar är materiella världar, varför uttrycket strängt taget är oegentligt. Men eftersom materieaspekten är den dominerande i världarna 47–49, är det nedstigandet i dessa som menas.

Sidan 15.

”Lärjungen får se upp, så att hans personlighet inte gör sig gällande i dylikt arbete för det goda, ty om den det gör, förlorar han den högre ledaren ur sikte. Det högre jaget kan strida inom honom och genom honom först när han är hängiven arbetet, icke sin personliga del däri eller andel därav. Han kanske glömmer det högre jaget, när personligheten rusar åstad med honom,” Av det anförda framgår klart att lärjungen varken är ”personligheten” eller ”det högre jaget”, utan en tredje part, liksom var fallet i det textstycke som kommenterades i första noten till sidan 7 ovan. Med ”lärjungen” måste således även här menas monaden–jaget, som här ställs inför valet att verka antingen mekaniskt genom förstatriaden eller medvetet genom andratriaden.

Sidan 16.

”så blir det alldeles detsamma med den som låter sin personlighet härska över sig”. Den som låter personligheten härska över sig, kan ju inte vara det högre jaget utan måste vara något annat. Återigen, liksom på sidan 7 och på sidan 15, talas om en tredje faktor, som inte kan vara någon annan än monaden–jaget i hylozoisk mening.

”Det är svårt för oss att inse hur monaden kan vara gudomlig och likväl samtidigt utvecklad, hur den kan vara förändrad i slutet av sin inkarnation i individualiteten mot vad den var i början.” Det blir inte svårt att inse detta, så snart man får veta att monaden är en uratom, som visserligen är potentiellt gudomlig men måste, genom deltagande i den stora manifestationsprocessen, utveckla både medvetenhet och vilja från ursprunglig omedvetenhet och vanmakt genom alla mellanliggande stadier till slutlig allvetenhet och allmakt, till kosmisk gudomlighet. Det är skillnaden mellan ursprunglig potentialitet och slutlig aktualitet det handlar om.

C.W.L.:s analogi om människokroppen och celler är alldeles felslagen. Saknar man kunskapen om att monaden–jaget är en uratom, som deltagit i hela manifestationsprocessen och därunder utvecklar såväl medvetenhet som vilja från ursprungliga blotta potentialiteten till slutlig kosmisk allvetenhet och allmakt, saknar man också resurser att förklara dess existens. Även analogins antydning om att (”monaden” =) tredjetriaden vore en del av Logos är missvisande. Tredjetriaden är såsom materiell sammansättning av en molekyl och två atomer en del av solsystemets materia. Dess medvetenhet ingår i den solsystemiska totalmedvetenheten, som för all del kan kallas Logos’ medvetenhet. Verklighetsaspekterna – materia, medvetenhet, rörelse (vilja, kraft) – får man aldrig sammanblanda, om man vill slippa begreppsförvirring.

Sidan 17.

”Vi vet att det liv, som besjälår alla de lägre naturrikena, i sin tur blir ett hölje för ett ännu högre slags liv, när människan individualiseras. Den kausalkropp vi nu använder var själen hos något djur, av vilket vi individualiserades, varför det som på ett visst stadium var det besjälade livet kan senare bli ett hölje.” Med ”individualiseras” menade teosoferna det samma som Laurency med ”kausalisera”, det vill säga den process, vari en monad tillhörande djurriket erhåller ett eget kausalhölje och därmed övergår till människoriket, den process som förvandlar djurmonaden till människomonad; ”individualiseras” är en vilseledande term, eftersom monaden i alla riken är en individ. Det är alldeles oriktigt att säga att ”den kausalkropp vi nu använder var själen hos något djur, av vilket vi individualiserades”. Djurmonaden har endast två egna, individuella ”själar”, eterhöljet och emotionalhöljet; mentalhöljet tillhör kollektiv av djurmonader, varav den enskilda djurmonaden alltid är medlem; är således ”gruppsjälen”. I samma stund djurmonaden erhåller ett kausalhölje, upphör den att vara djurmonad och har blivit människomonad. Därmed måste djuret dö, ty ingen monad kan leva såsom ett djur, i en djurorganism, och samtidigt äga ett kausalhölje. Det är omöjligt att ha klara begrepp om dessa förhållanden utan pytagoreiska hylozoikens monadlära.

”Vi måste alltid minnas att energin, anden, kan vi aldrig se,” Här är ”anden” tydligen det samma som energin. På sidan 12 var ”anden” medvetenheten. Om en och samma term används för två av tillvarons evigt olika aspekter, måste resultatet bli begreppsförvirring.

”bubblorna i *koilon* – i den verkliga rymdeter” *Koilon* är ett grekiskt ord som betyder ”tomrum”. De ”bubblor” som här åsyftas är 43-atomerna. Emellertid existerar dessa icke i något tomrum utan i materia sammansatt av ännu mindre, ännu finare atomer: 42-atomer, som består av 41-atomer, vilka i sin tur består av 40-atomer och så vidare ända in till uratomerna, 1-atomerna. Så litet tomrum är högre världars materia att den tvärtom är tätare än alla lägre världars materia. I kosmos’ högsta värld, värld 1, är uratomerna så tätt packade att det icke finns utrymme för en enda ytterligare uratom.

Sidan 19.

”Logos själv bringar det allra största offret, ty han utgjuter sig själv ner i materien. Han begränsar sin makt och slösar sin härlighet.” Laurency kommenterar detta på flera ställen, till exempel: ”Planetregeringen är symboliskt sett ’det stora kosmiska offret’ eller ’anden korsfäst i materien’. Att symbolen med korset och korsfästelsen på inkarnationshjulets fyra ekrar kommit att förknippas med just 43-jaget Christos–Maitreya, chefen för planethierarkiens andra departement, har snedvridit symbolens betydelse. Alla äro vi korsfästa. Men det är ett offer, när de, som icke längre behöva inkarnera för sin medvetenhetsutveckling, göra det för att hjälpa människorna.” *Människans väg* 17.19.1. Andra ställen: *Kunskapen om verkligheten* 6.12.44; *Livskunskap Tre* 2.8.7, 2.20.2

”För oss människor och för vår frälsning steg Han ner från himmelen.” Citerat från den kristna kyrkans trosbekännelse enligt den fattning som antogs vid kyrkomötet i Konstantinopel år 381. I den tidigare, vid kyrkomötet i Nicea (Nikaia) år 325, antagna fattningen saknades orden ”från himmelen”.

Sidan 20.

”medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop” Job 38:7.

Sidan 21-22.

Den gode C.W.L., som ansträngde sig att se det bästa hos allt och alla, misstog sig i sin förmodan att den moderna disharmoniska musiken och fula bildande konsten egentligen siktar

mot något som kan bli mycket skönt och att de hör framtiden till. Tvärtom är de avarter av verklig konst, som kommer att definitivt övervinnas och kastas på historiens skräphög, när de inträngande fjärde departementets allt harmoniserande energier gjort sig tillräckligt starkt gällande.

Sidan 22, sidan 24

”Vi äger den gudomliga anden, den gudomliga livsfläkten inom oss.” Sidan 22. ”Den gudomliga gnistan finns hos envar av dessa människor.” Sidan 24. En pytagoré skulle snarare säga: Vi är alla odödliga monader, som en gång, hur lång tid det än tar, kommer att aktualisera vår potentiella gudomlighet. Ingen gud har givit oss sin ande eller livsfläkt. De väsen vi kallar ”gudar” är monader som vi, monader som haft längre försprång i manifestationsprocessen och därför redan förverkligat sin inneboende gudomlighet.

Sidan 25.

Robert Southey (1774–1843) var en engelsk poet av den romantiska riktningen. Robert Browning (1812–1889) en engelsk poet med filosofisk inriktning.

”ty tingens själ är ljuv och varats hjärta är en himmelsk vila” har nog aldrig uttalats av Gautama Buddha, utan formuleringen härrör från sir Edwin Arnold i hans romantiserade skildring av Buddhas liv i *The Light of Asia*, översatt till svenska av Victor Pfeiff, *Asiens ljus*.

”bränna upp de murar som individualiteten byggt” – med ”individualiteten” menas här mänskliga förstajaget.

Sidan 27.

Sannyāsi är sanskritbeteckningen på en asket, som av sagt sig all egendom och samhällsställning.

”När den store världsläraren kommer, kan det bli så att Han väljer dem som skall arbeta på dessa olika områden. Det kanske blir så att några av de unga utväljes att leva munklivet.” Felaktig förmodan av C.W.L. För det första strider det mot frihetslagen att någon, om det så vore världsläraren själv, utser någon annan att leva munklivet; dylikt val av livsföring måste vara vars och ens sak. För det andra hör munk- och nunnelivet till den andra vägen av de fyra, den väg som är avsedd för de känslomässigt inriktade och dem med ett starkt behov av tro, och sådana kommer inte längre ifråga för lärjungaskapet. Nutidens och givetvis även framtidens lärjungar måste ha uppnått åtminstone mentalstadiet.

”finner vi till sist att allt är byggt av bubblor i koilon – byggda av intet – och att hela det materiella universum på sätt och vis är en illusion.” Detta felaktiga resonemang, att uratomerna inte är någonting, eftersom de är bubblor, tomrum, i urmaterien, har analyserats och vederlagts: ”För att förstå måste man i detta fall ha insett åtminstone fyra fakta: 1) Urmaterien är absolut tät, varför varje individuell manifestation i och ur denna måste vara ett tomrum. 2) Såsom en individuell manifestation är detta tomrum givetvis någonting, till exempel en individuell manifestation av urkraften dynamis, nämligen den kraft som från uratomens mitt i alla riktningar utåt trycker undan urmaterien och därmed åstadkommer den bubbla uratomen är. 3) Att uratomen är någonting framgår också av att den är en sfärisk begränsningsyta av urmateria. 4) Att uratomen är någonting framgår också av att ett bestämt antal uratomer tillsammans gör en 2-atom, ett bestämt antal 2-atomer gör en 3-atom, ett bestämt antal 3-atomer en 4-atom och så vidare, så att ett bestämt antal (i själva verket 49) 48-atomer gör en 49-atom, en fysisk atom; vidare att atomer av alla dessa 49 olika slag, dels fria, osammansatta med andra, dels sammansatta till aggregat, klot, höljen bygger vår kosmos, vilken uppenbarligen är ’någonting’” och hur kunde det som är ’ingenting’, också i största antal, någonsin bli någonting? *Ljusteknikens grunder, del fyra, 4.18.7.*

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten 2019 – år 70 aqu. –
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!